

DOMOLJUB

Izhaja dvakrat na mesec in sicer prvi četrtak po 1. in 15. v mesecu. Cena mu je 1 K 60 v na leto, (za Nemčijo 2 K 8 v, za Ameriko in druge tuje države 2 K 60 v).— Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvo „Domoljuba“, Ljubljana, Semeniška ulica št. 2, naročnina, reklamacije in inserati pa: Upravništvo „Domoljuba“, Ljubljana, Koparjeva ulica št. 2.

SLOVENSKEMU LJUDSTVU V PODUK IN ZABAVO. ❁

Inserati se sprejemajo po sledečih cenah: Enostopna peštrava (šestina „Domoljuba“ št. 100, 34 mm) stane za enkrat 30 v če se tiska dvakrat 20 v, če se tiska trikrat 24 v. Pri večkratnem objavljenju znaten popust — Reklamne notice navadna garmondvrsta 60 v. *****
Četvrti promet pošiljo hranilnega urada št. 824792. *****

Štev. 17.

V Ljubljani, dne 7. septembra 1904

Leto XVII.

Obnašanje liberalnih učiteljev.

Z liberalnimi slovenskimi učitelji smo se že večkrat pečali v našem listu. Težko nam je, javno grajati stan, kateremu je poverjena tako vzvišena naloga med našim narodom: vzgoja naše mladine. Zastopniki tega stanu bi morali biti nekaki uzorniki, po katerih bi naša mladina, pa tudi naše ljudstvo sploh moralo uravnati svoje naziranje in svoje življenje. Toda v zadnjih desetih letih je večina našega učiteljstva krenila na pot, ki vodi tjakaj, kamor mu nikdar in nikoli ne sme slediti naše ljudstvo. Nekateri med njimi so se vpregli prav spredaj v voz, ki razvaža po Slovenskem tisto blago, ki je že po vsem svetu prišlo ob kredit in ki je povsod, kjer so je sprejeli, rodilo veliko nesreče in gorja. V ta polomljeni voz liberalizma, ki je tudi med Slovenci kmalu obtičal v blatu, so se torej vpregli učitelji in že nekaj let sem vlečejo in porivajo, kričijo in se poté, kako bi ga potegnili iz blata in njegovo blago med Slovenci zopet pripravili do veljave. Toda slovensko ljudstvo ga ne mara in ga ne mara. Brezštevilnokrat je že to sijajno pokazalo; zlasti ob volitvah. Toda učiteljstvo prav po judovsko naprej in

naprej usiljuje to plesnivo robo; ni čuda, če je tako med njim pa med poštenim katoliškim ljudstvom prišlo do nasprotstva: saj tudi nesramnega judovskega agenta, ki nam ne neha ponujati svojega preležanega blaga, naposled postavimo na cesto. Slovensko ljudstvo hoče imeti učitelje, ki mislijo in čutijo z njim enako; hoče imeti učitelje, ki spoštujejo svetinje naših prednikov, zlasti najdražjo med njimi: sv. vero. In to sme zahtevati slovensko ljudstvo od svojih učiteljev tembolj, ker jih plačuje.

In to je ravno tista točka, ki je zadnje čase največ viharja vzbudila. Učiteljstvo toži, da je preslabo plačano in da ob sedANJI plači ne more živeti. Radi pripoznamo, da so se zlasti po mestih v novejšem času razmere tako izpremenile, da učitelji s starimi plačami težko izhajajo. Kdo jim bo torej zameril, če si žele izboljšati svoje slabo stanje. Toda vsak pameten človek bo pričakoval, da se bodo učitelji sporazumeli s tistim, ki naj jim primakne pri plačah, namreč z našim ljudstvom in njegovim mišljenjem. Poleg tega mora pametno učiteljstvo računati tudi s tem, koliko davčnih bremen je naše ljudstvo sploh še zmožno nositi. Nove večje stroške, ki nastanejo vsled povišanja,

treba pametno razdeliti, da jih bodo nosili vsi stanovi.

Vsega tega bi človek od pametnega učiteljstva pričakoval v trenutku, ko se poteguje za zboljšanje svojega gmotnega stanja.

Toda kakor uči skušnja zadnjih časov, smo se v tem vsi korenito zmotili. Liberalno učiteljstvo divja naprej v svojem boju zoper duhovščino, katoliško-narodno stranko in prej kakor slej ponižno služi liberalcem. V isti sapi pa tudi zahteva, naj kmečko ljudstvo, ki je do skrajnosti obremenjeno z davki, izdá svoje zadnje krajcarje za povišanje njihovih plač. Vsak pameten nasvet, kako bi se še drugod dobili viri za ogromne nove stroške, zavračajo z nesramno ošabnostjo. Ko je poslanec Šuklje pred par tedni v celi vrsti temeljnih člankov v „Slovincu“ nasvetoval, kako bi se izpeljalo povišanje učiteljskih plač, ne da bi bilo treba kmeta preveč obremeniti, zlasti s tem, da bi se deželi še več dohodkov odkazalo od užitnine, kako divje so se zagnali liberalni učitelji v moža, ki jim je dobro hotel in so ga v svojih glasilih grdo osebno žalili in napadali. „Ta Šukljetov nasvet“, tako so pisarili, „je za učiteljstvo poniževalen in kolikor moremo soditi po sta-

novski zavednosti in edinstvu našega učiteljstva, to učiteljstvo tako na strankarsko milost in nemilost se sklicujoče izboljšanje hvaležno odklanja.“

Strmeti mora, kdor to bere! Mi smo dobro hoteli učiteljem in nismo vprašali po strankarskem mišljenju. A zdaj imamo tako zahvalo od teh ljudi! Pa še več. „Učiteljski Tovariš“ njihovo glasilo je naravnost pozival svoje tovariše, naj tako slabo poučujejo, da bo iz groze nad silno slabimi šolskimi uspehi dežela prisiljena dati učiteljem več plače. In naposled svetujejo: „Ako je mož oženjen in ima deco, mu ne kaže nič drugega, nego kroglo v glavo ali pa vrv z'a vrat, kar je ceneje. Treba bo začeti s samomori, da se izognemo taki mizeriji, kakršna vlada med nami.“ —

Čuvstvo globoke žalosti prevzame človeka, ko vidi take pojave. Stan, ki naj bi vzgajal druge, kaže, da njemu samemu manjka naj-priprostejše vzgoje. Ako pojde tako naprej, bo naše ljudstvo naposled opravičeno reklo: Bog me varuj takih učiteljev! Plačo pa uravnalo po geslu: Kakoršno delo, tako plačilo!

Pesmi

slovenskih rudarjev na Nemškem.

Hamborn.*

1. Hamborn, Hamborn, bod' pozdravljen!
Var'je Rena, Emšra te,
Si po širnem svetu slavljén,
Častno tvoje je ime.
Crni tvoji dijamanti
Vab'jo k tebi narode,
Poljski in slovenski fanti
Leto vsako sem hité
2. Noč in dan iz plavža dviga
Dim vali prot' nebu se,
Vrla truma knapov šviga
U globine sred' zemljé.
Kamen kremenit' oklepa
Žil železnih se in vez,
Ognja moč vezi razklepa,
Da žari se svod nebes.
3. Naše ceste sicer prašne
Kadar solnce hudo žge,
Če mu zima moč ugasne
Blatna vidiš pota le
Nas ne briga prah ne blato,
Vsaj električna drví,
Jasne lune žar — kot zlato
Ob močvirju pot svetlí.

* Hamborn, središče Slovencev na Pruskem.

4. Toda čas hiti oblastno
Pota tudi nam gladí,
Mesto bode veličastno
Kjer zdaj skromna vas stoji
Eden del se drug' mu druží,
Brzo raste novi svet,
Hamborn kmalu že zasluži
Zvati se Evrope cvet

Zastava sv. Barbare.

1. Zastava, naš ponos si ti,
Le dvigaj društva slavo!
K devici sveti mol' mo mi
Da vod' nas v jamo pravo
Vsi zapojmo prav pobožno
Barbari vso hvalo, čast;
Bog naj sprejme pesem složno,
Ker pri Njem je vsa oblast.
2. Cvet je tvoje bil mladosti,
Žlahten, svet in plemenit,
Slavne tvoje so kreposti,
Rod tvoj tako imovit.
Slavo, mladost in krasoto
Ceniš kot nebešk' zaklad
Višje kot zlato, lepoto
Čistost angeljsko vsakrat.
3. Ako čednost ohranimo,
Žitje nam krščansko bo,
Upa v Boga ne zgubimo,
Vse nam bo po sreči šlo.
Ko pa zadnji „šiht“ storimo,
Naj izprosi Barbara,
Da se srečno preselimo
V hišo večnega Boga

Rudarska svetilka.

1. S svetilko malo v roki svoji
In pa z zaupanjem v Boga,
Prenašajo se lahko boji,
Ki dan pač vsak mi jih poda.
2. Saj luč svetilke moje mala
Stori, da temna, črna pot
Postane mi kapelca zala,
In kdo pač trepetal bi tod?
3. In kot svetilka razsvetljuje
Temno črne mi noči,
Tako naj v srcu luč stanuje,
Luč svete vere naj plamti.
4. Tud' up sladak mi pridiguje
Svetilke moje svetli žar,
Ki proti nebu se vzdiguje,
Kjer biva upa Gospodar
5. Ljubezen mora tud' goreti,
Krasiti vsakomur srce,
Kot luč svetilnice plamteti,
Ugasniti nikdar ne sme.
6. In ko me bodo položili
V hladno in temno zemljo,
Tedaj še glas svetilke mili
Glasil se v grobu bo tako:
7. Sedaj bom lahko ugasnila,
Ker delo dokončano je,
Zdaj druga luč ti bo svetila
Luč večna bo spremljala te.

Na delopust.

1. Dovršil zdaj sem delo to,
Premagal trud težak,
A s tvojo, Oče, pomočjo
Ves trud je bil lehak.
2. Ko ti bi mi moči ne dal,
Nesrečen bi jaz bil,
A ker si mi na strani stal,
Nevarnost sem prebil.
3. Saj tvoje roke milostne
Delile dobro so,
Pregnale so nesreče vse,
Vodile me zvesto.
4. Gospod naj moja moč mi bo
V prihodnosti vsak čas,
In delo mi ne bo težkó,
Ki je opravljam jaz.
5. Zaupal v te otroško bom,
Se tebi daroval,
Ko divji bo razsajal grom,
Me ti boš varoval.
6. Ko pa zapoved se glasi,
Da zadnjič grem v zemljo,
Tedaj gotovo vzel boš ti
Tja gori me v nebo.

Politični razgled.

Cesarjev rojstni dan.

Po vseh krajih obširnega cesarstva so dne 18. avgusta slovesno obhajali rojstni dan presvetlega cesarja. Vsi mnogoštevilni avstrijski narodi so, vsak v svojem jeziku, pokazali, kako ljubijo svojega vladarja. Zopet se je pokazalo, kako priljubljen je sivolasi cesar pri svojih narodih, in kako zvesti da so mu vsi podložniki. Tudi mi recimo: Bog ga ohrani v takem stanju še prav veliko let!

Cesar in kralj skupaj.

V Marijinih Toplicah na Češkem je bil dogovorjen kraj, kjer sta se sešla naš cesar in angleški kralj. Našega cesarja so že na postajah, koder se je vozil, presrčno sprejemali. Nad vse lep sprejem pa so mu pripravili v Marijinih Toplicah, kjer sta se vladarja sešla. Cesar je hitel h kralju ter mu v roke segel; oba sta se poljubila. Ko so si po imenu predstavili visoke spremljevalce, so sedli v lepe cesarske kočije ter se peljali v tisti hotélj ali gosposko oštarijo, kjer se je za tisti čas nastanil angleški kralj Edvard. Na večer sta imela oba vladarja večerjo, kjer sta se pregovarjala o vladarskih poslih. Po noči so mesto lepo razsvetili. Drugi dan, to je 17. avgusta, se je odpeljal cesar v Karlove Toplice, kjer so ga neizrečeno lepo sprejeli. Tam, kjer izvira gorki studenec, ki je v Toplicah, je sprejelo cesarja 200 belo oblečenih deklic. Oj tam pa

se je odpeljal cesar v Išelj, kjer je praznoval svoj go! drugega dne.

Konec ogrskega drž. zbora.

Na Ogrskem so 11. avgusta sklenili državno zborovanje, ki je trajalo celih dvanajset mesecev. Po tem dolgem zborovanju, v katerem se je pokazal ves vihar strastnega političnega boja ogrskega, so se poslanci povrnil domov med svoje volivce. Za enkrat je boja in prepira konec, ali posledki tega bodo še dolgo časa bobneli po Ogrskem. Med tem zborovanjem sta bila vržena dva ministra s svojih stolov. Obštrukcija, pri kateri so bili najbolj zdvijani ljudje, je zavlekla to zborovanje tako daleč. Postala je vsak dan hujša, bati se je bilo že, da ni več mogoče pametne besede govoriti v zbornici. Enkrat pa je nastopilo vendar bolje. Poslanci so sklenili nekaj postav, posebno zastra vojaških novincev, potem zastran državnih računov in še nekaj drugih stvari. Ali tako hitro dežela še ne bo mirna. Ministrski predsednik je sam rekel, da je treba še mnogo delati, preden pride državni red v pravi tir; ali dokler bodo taki poslanci, ki gledajo samo na to, kako bi Ogrsko odtrgali od Avstrije, in kako bi vse druge narode zatrli in jih pomadjarili, dokler bodo taki poslanci kozolce preobračali po zbornici, dotedaj še ni upati kaj boljšega na Ogrskem. Da je pa tako stanje na Ogrskem, da se kar očitno dela za razdor z Avstrijo, temu je pa krivo tudi to, ker jih naša vlada premalo okrcra za take brezumne besede. Če jim bodo vse pustili, kam bodo šele prišli!

Slovani na Šleskem so dobili svoje učiteljske.

V tem razburjenem času, ko si upajo Nemci vse pravice Slovanom odrekati, so Slovani vendar nekaj dobili, zakar so se borili. Na Šleskem stanuje skoro polovico Čehov, malo menj Poljakov, drugi so pa Nemci. In ta mala pest Nemcev je imela skoro vse višje šole nemške. Čehi in Poljaki niso imeli niti učiteljskih pripravnic, kjer se za učitelje uče, čeških oziroma poljskih. Čehi in Poljaki so dobili sedaj vendar vsak v svojem jeziku učiteljske, da bodo imeli vsaj ljudske učitelje domačine, ki bodo znali svoj jezik. Ali Nemci silno vpijejo nad vlado, zakaj da jim je privolila to reč. Radikalci, Vsenemci in liberalci to reč tako ženo, da hočejo vladi vso pokorščino v vladnih stvareh odpovedati. Seve kar je poštenih, krščanskih Nemcev, ti privoščijo Čehom in Poljakom, našim bratom, njih domače šole; ali kar je tistih nemških ptičev, ki bi Slovane kar v žlici vode radi vtopili, tisti ženejo tak krik.

Valjdek-Rusó umrl.

Na Francoskem je umrl 10. avgusta bivši ministrski predsednik Valjdek Rusó (Waldek-Rousseau). Ministroval je slabo, delal je le nato, kako bi katoliško cerkev na Francoskem končal. Precej, ko je vlado nastopil, je jel rovati zoper redovnike in jih preganjati. Do njegovega časa so redovniki imeli šole in podučevali. On pa jih je jel preganjati, razdiral kloštre, pobiral njih premoženje, menihe in nune pa poganjal čez mejo. Gonja proti ubogim menihom je bila taka, da se je celo brezvercem in prostovercem preveč zdelo. Na smrtni postelji si je dal poklicati gospoda; spovednik je prišel, ali bilo je prepozno; ministru se je prej zmešalo. Rog mu daj dobro!

Velikanski shod katoličanov nemškega cesarstva.

Na Nemškem se vsako leto zbirajo v kakem mestu zastopniki katoličanov, da se pomenijo, kaj je doživela katoliška reč med tem časom, ali je šlo nazaj ali naprej. Letos so tak shod priredili v Regensburku; zbrali so se že enoinpetdesetič. To pot je bil shod veličasten in velikanski. Vsi meščani, naj so bili naše vere ali ne, so okrasili svoje hiše; to je znamenje, da znajo ceniti tako veličastno zborovanje. Vsaka cesta, vsaka ulica po mestu je bi a praznično olepšana. Vladna poslopja so imela po vladnem ukazu vse zastave razobešene (pri nas ni nikoli kaj takega). Zborovanje so odprli krščanski delavci. Zastopniki in odposlanci več nego 300 delavskih in rokodelskih društev so na čelu zborovavcev korakali V slavnostni dvorani je naenkrat zborovalo čez 7000 oseb. Zvečer je bil pozdrav. Udeležili so se ga tudi odposlanci drugih katoličanov, kakor Francozje, Angleži, Špani, Italijani in Slovani. Bilo je tudi več drugih škofov. Na zborovanju se je govorilo o tem, kako se morajo nemški katoličani združevati, kako likati po duhu in po srcu, kako ravnati, da bodo ohranili vero in jo kolikor mogoče drugim mogli v srce vcepiti. Tako zborovanje poživi vero in krščansko zavest. Ko je shod tudi cesarja po pismu pozdravil je cesar sam odgovoril, kar do sedaj še ni storil. To kaže, da so katoličani, ki se zvesto drže vere, tudi cesarju povšeči.

Rusko - japonska vojska.

Pomen Port Arturja v vojski.

Ves boj in vse današnje prizadevanje japonske vojske je sedaj — Port Artur. Ta vozol se mora razvezati, potem se bo po-

kazalo nadalje. Zato so Japonci naredili tak le načrt: Najprvo Port Artur, potem bo pa ruska armada v Mandžuriji šla na kosce. Do 23. avgusta mora Port Artur pasti, tako je sklenil japonski cesar. Potem bi se tista armada, ki oblega Port Artur, združila z ostalo v Mandžuriji -- pa bi bila zmaga japonska, zdaj ko pa Port Artur še ni padel, je pa Nackova. Port Artur je Japoncem štrene zmedel. Namestu da bi šla ta armada izpred Port Arturja oni v Mandžurijo na pomoč, morajo pa nasprotno od on iz Mandžurije pošiljati vojake pred Port Artur, da imajo dovolj moči za obleganje. Port Artur se pa vedno trdno drži. Sedanj o zmaga odločuje Šteselj, poveljnik Port Arturja. Kuropatkin v Mandžuriji še čaka, pa čim delj bo čakal, tem močnejši bo, tem laže bo zmagal, ker bo tem več Japoncev padlo pred Port Arturjem.

Obleganje Port Arturja.

Japonci že blizu tri mesece oblegajo Port Artur, a posebnega še niso nič dosegli, Rusi se z veliko hrabrostjo in moškostjo branijo. Japoncev je vseh vkup pred trdnjavo do 100.000 mož. V trdnjavo streljajo od vseh strani. V mesto kar dežuje japonskih krogelj, a prebivavci so na varnem pokletih. Po noči Japonci ne streljajo, ker se nočejo izdati, kje da so, ker takrat bi jih svetloba iz pušek izdala. Japonci imajo 300 težkih topov, nalašč za obleganje napravljenih, ki so jih vzeli iz svojih trdnjav po domači zemlji. Japonci so prepodili Ruse že iz več trdnjav okoli mesta, tako da se Rusi zmerom bolj krčijo, zdaj imajo Japonci že najbolj severno rusko utrdbo na zahodnem kraju v svojih rokah. Vedno naprej ga naskakujejo, a vzeti ga le še ne morejo. Zdaj bodo jeli Japonci streljati s takimi krogeljami, ki so strupene, in ki ne samo porušijo, kamor padejo, ampak vse zastrupijo in zasmradijo. Ko taka krogelja počí, se stori rumena megla, ki omoti vse ljudi, kateri so v bližini. Japonci se morajo živahnemu ruskemu streljanju vedno umekniti. Tudi so Rusi napravili pred mestom podkope in jih nasuli s smodnikom, in ko so prišli Japonci nadnje, so se zažgali in pogнали Japonce v zrak, ki so mrtvi in na kose raztrgani popadali na tla. Zato leži okoli Port Arturja neizmerna množina mrličev. Pri toliki vročini hitro gnijejo in tako velikanski smrad napravljajo. — Rusi pa se pri tolikem naskoku res zelo zelo hrabro drže. Hrabri poveljnik Šteselj je duša vsemu branjenju. On sam jezdari od utrdbe do utrdbe in navdušuje vojake. Napor v mestu je velikanski, a vendar gleda poveljnik, da se vojaki pri brambi menjajo, tako da po en oddelek zmeraj počiva. Seveda pri toli-

kem naporu zbolji in umrje veliko vojakov; po poročilih, ki pa niso kaj zanesljiva, imajo Port Arturci še zmeraj 20 000 vojakov. Japonci so poslali Šteseljnu ponudbo, naj se uda, da bi tako lahko z vsemi vojaki odšel, le Port Artur bo Japoncem pustil, a odgovoril je: „Trdnjavo bom branil, dokler imam še kako utrdbo in kakega vojaka.“ Japonci so mu naznanili neko uro, naj odgovori, kaj se mu zdi njih ponudba; a ob tisti uri je dal streljati iz vseh topov, kar jih je imel v trdnjavi. Sploh rečeno, ruska armada v Port Arturju se silo hrabro brani; pomisliti moramo, da se brani proti petkrat večemu sovražniku. Rusi so se že poslavili s svojim junaštvom. Dokler bo človeška zgodovina govorila o junakih, bodo ruski junaki v Port Arturju z zlatimi črkami pisani v povestnici junakov. Taka trdnjava kot je Port Artur, se dá vzeti le tako, če vojake sestradajo. Port Arturci so pripravljani na smrt, a udali se ne bodo. Enkrat seveda mu tudi mi skoro prerokujemo padec, ker petkrat večji množici se tudi ni šala ustavljanje.

Ruske ladje izpred Port Arturja ušle.

Dne 10. avgusta se je bližala Port Arturju japonska mornarica; ko je ruska to zvedela, jo je udrla izpred Port Arturja. Tiste ladje so bile: Cesarjevič, Retvizan, Pobjeda, Peresvjat, Sevastopolj, Poltava, Palada, Askold, Diana in Novik s torpednimi ladjicami. Povelje je prišlo, naj gredo proti Vladivostoku, kjer naj bi se združile z drugimi ruskimi ladjami. Ruske ladje so predrle mimo japonskih, a japonske so jih neusmiljeno zasledovale in lovile. Dvema oklepni ladjama in nekaj torpednim se je posrečilo priplavati na odprto morje, a v Vladivostok niso prišle. Druge pa so bile tako poškodovane, da so si morale poiskati varnih krajev, kjer so se pa morale razorožiti. Mali del pa je prišel nazaj v Port Artur, ali je moral zopet poskusiti, kako bi ušel, ker je videl, da je bolje uiti, nego se dati pred brodiščem postreljati.

Vojska na suhem.

Pred mestom Ljaojanom si stojita vojski nasproti. Dosedaj sta si obe mirno gledali iz oči v oči, a nobena ni hotela pričeti. Vsaka si še hoče izprašati vest, ali je dovolj močna in trdna, da bo kos drugi. Vihar, ko se sprimetata, bo silen, ker obe sta navdušeni in čakata le na zmago ali padec. To bo ena največjih bitek svetovne zgodovine, ker se bo vojskovalo pol milijona ljudi. Poročila so dosedaj govorila, da sta si vojski še mirno

g'edali v obraz, sedaj pa je prišla vednost, da so Japonci naskočili Ruse. Rusi so se umaknili iz Ljaojna. O silni bitki ob tej priliki prihodnjič več.

LISTEK.

Izvrsten strel.

Čisto nič nenavadnega ni, da kak dober lovec ustrelj drznega sokola, letečega visoko pod sinjim nebom; toda še pogosteje se kaj takega zgodi pri vrčku v lovski sobi „Pri zajcu“, kjer baje odkrivajo stari lovci svojim mlajšim naslednikom velikanska čuda iz lovskega življenja. — Toda desetkrat čudneje kot vsa lovska zbirka velikih skrivnosti je pa vendar to, da je neki lovec nekoč z izvrstnim strelom rešil neko ubogo dušo. In vendar to ni ena izmed tistih velikih „lovskih skrivnostij“, ampak je gola resnica; kajpada duša ni bila kakega ranjcega, pač pa še živega adamoviča — Zagornikova tam izza hriba. Njegov duh in srce njegovo sta se popolnoma spremenila od zadnjič, kar je toča pobila. Zagornik je namreč poprej sklenil, da bo svojo staro, že na pol podrto hišico podrl; mimogrede povedano, je bila hišica že res zelo, zelo potrebna poprave. Namesto te stare bajte je torej Zagornik hotel postaviti novo hišico z velikimi okni, lepo višnjevo obrabljenimi, seveda z lepim napisom nad vratmi: „Postavil Janez Zagornik l. 1895“ in nad tem napis: „Na blagoslovu božjem je vse ležeče!“ Tako je vže vse naprej preračunal, kdaj bo naloženi kapital dosti velik in prišel je do tega, da bo z letošnjim skupičkom iz vinograda denarna zbirka dovršena. Tako Zagornik. Toda skušnjava uči: „Človek obrača, Bog pa obrne.“ Če hoče človek le preveč svojo prihodnost do najmanjše podrobnosti določiti, se navadno zgodi, da mu gre potem precej narobe. Ljubi Bog bi potem ne imel drugega dela, kakor pritrjevati ljudem, tako n. pr.: „Da, ljubi moj Zagornik, ravno tako sem si jaz mislil svojo hišico že od večnosti sem, kakor ti, ker nisem vedel kaj boljšega.“ Ljubi Bog si pa že celo ne dá nič predpisovati, človek naj ga le lepo poslušaj in prosil, potem bo že kaj. O resničnosti tega reka se je naš Zagornik svoje dni korenito prepričal.

Pričakoval je krasne jeseni in bogate trgatve, kakoršne morda že ni bilo trideset let, pa glej! nekega vročega popoldneva se privleče tam iz Kota kup črnih in sivih oblakov. Kmalu je bilo vse nebo zastrto in nato — vihar, dež, utrga se oblak med silno točo. Končana in pokončana je bila lepa trgatav. Na tisoče in tisoče sočnih jagod je ležalo po tleh, trtne mladike vse polomljene,

trte same od toče olupljene in polovico vinograda s trtami vred je odnesla voda, in namestu rodovitnega vinograda je dež spiral golo kamenje...

Tako je ljubi Bog prečrtal z debelo črto vse Zagornikove račune. In vendar je bilo tako prav in modro. Če tudi take ne-zgode marsikoga hudo zadenejo, vendar nas vera uči, da je bilo vse prav in modro narajeno, naj si modrijani še tako belijo glave, kako? zakaj? čemu? i. t. d. Božja previdnost vè vse milijonkrat boljše, kot vsi ljudje skupaj; kot vsi profesorji, doktorji, filozofi, učenjaki našega modernega sveta skupaj z vsemi diplomati, politikarji, ministri in vladarji in to je že nekaj. Na sodni dan bomo videli.

Nevihta je torej tudi Zagorniku zbrisala z njegove table vse lepe račune, prav tako kakor zemljo z njegovega vinograda. Za več let je bil ob dohodke, treba je bilo popraviti vinograd, otrebiti travnike, kjer je bilo vse polno kamenja in peska, popraviti tudi hišico, ki je komaj nevihto prestala. Da, treba je bilo, toda to stane denar, a denar je bil Zagorniku malo manj kakor — Bog.

Vsled tega je postal po ti nezgodi zamišljen, otožen, začel se je ljudi ogibati in postal je čisto oduren in zadirljiv, ker mu niti ena številka ni ostala v računih na prejšnjem mestu.

Tako je počasi nehal moliti in delati.

„Saj je vse proč!“ je rekel stokrat, „jaz revež od lakote umrjem, vse je končano, vse je proč!“

To seveda ni bilo res. Zagornik bi vseeno lahko živel, ker bi mu ostalo od njegovega kapitala, če tudi bi novo hišico sezidal, že še toliko, da ne bi stradal. Toda on je sam sebi lagal, kakor navadno taki ljudje, in potem se mu je seveda zdelo, da je ljubi Bog umrl, da so ga pokopali, in da ni več božje previdnosti na svetu.

Vse prigovarjanje njegove dobre žene je bilo zastonj, ves trud njegovih treh sinov, vse delo njegovih treh hčerâ je bilo zaman. Nič ni pomagalo, če so mu rekli, da škoda ni tako strašna, da se bo s pridnim delom še vse poravnalo. „Pojdite se solit!“ jim je rekel; ostal je vedno isti svojeglavež.

„Le veruj“, je mrmral, „hudič je sedaj gospodar na svetu in ta vas slepi. Berači smo in lakote bomo poginili, če bomo še kaj časa čakali“, tako je godrnjal in potem navadno šel na vrt in molče gledal zidovje hišice; ali si je pa zavezal ušesa, potegnill kučmo čez glavo, da ni ne videl ne slišal. Jesti in piti se je bal, „ker drugače“, je dejal, „še za nekaj dni ne bomo kaj imeli; pa kaj to, saj moramo tako lakote umreti. Bog me je zapustil in preklel, hudič je gospodar na svetu in bo mučil nas in živali do smrti. Mrčesa je toliko, da bo vse preplavil

in uničil, nebene pomoči ni od nikoder, vse je proč, vse proč!" . . .

Bilo je lepo nedeljsko dopoldne, ko so župljani bili zbrani v cerkvi pri dopoldanski službi božji, Zagornik pa je sedel na vrtu v kotu, da bi nikogar ne videl, skrit za cveticami in vrtnim grmovjem.

Njemu nasproti je sedel na mali hruški čížek, ki je menda sklenil danes Zagorniku nagajati. Kajti pel je, pel tako glasno, veselo vablivo in tudi nagajivo, da si je Zagornik kar ušesa mašil. Nazadnje so ga že roke bolele in odmašil je ušesa, pa čížek je še vedno pel. Toda sedaj ni pel več nagajivo, kot je sprva mislil, ampak čisto drugače. Zagorniku se je zdelo, da ima ptiček razum in srce in da mu govori: „Odpri oči, dragi Zagornik, in poglej naokrog: svet je zopet lep, nebo je tako lepo modro, polja zelena. To ni bila prva toča, pa tudi ne zadnja! Tako pa ne more nikdar pobiti, da bi bila zemlja nerodovitna. Le poglej ljudi, kako prihajajo k ljubemu Bogu in ga molijo in so zadovoljni; Bog ne zapusti nikogar, kdor Njega prej ne zapusti. On je dober, On je vsemogočen. Zagornik veruj! Zagornik moli tudi ti, bodi priden in delaven in Bog ti bo vse zopet povrnil!“

Tako je pel čížek in Zagornik je poslušal . . . In kmalu bi bil potegnil kučmo z glave in sklenil roke, pa jo je trdo nazaj potisnil in godrnjal: „Ti si tudi tak nepridiprav, neumen čížek; skrbi le sam za se. Boš že videl, da ni Boga na svetu, in da hudič vlada vse naokrog in vse pokonča, kar je še dobrega. Le čakaj, tudi ti prideš na vrsto; prišla bo zima in tedaj zmrzneš ali od lakote pogineš, če te ne bodo že prej vjeli. Potem boš pa imel vero in plačilo za svoje pobožnjaštvo; ravno tako kakor se je meni zgodilo“, je modroval Zagornik, „in prav nič drugače.“

In ko je čížek, ki ga je menda poslušal, zopet začel peti in sicer tako lepo in po-

božno, je Zagornik zopet začel v svoji žalosti in onemoglosti mrmrati: „Tale čížek je prav meni podoben. Zdaj je vesel in glasan, pa kako kmalu ga bo konec! Če ga ne dobé paglavci v roke, ga dobi mačka v kremplje, če pa mačka ne, ga be stisnila zima. Nama ne more nihče nič več pomagati. Pa umriva skupaj, čim preje tem bolje.“

Nato je čížek nehal peti in vzletel je na vrh hruške, in hkrati je prišel France, logarjev pomočnik, s puško na rami mimo Zagornika.

„Je tudi tak nepridiprav!“ zagodrnja slednji in nič ne odgovori na Francetov „dober dan“. In ko ga lovec vpraša, če ima morda kaj mošta, da bi si žejo pogasil, reče prav kratko Zagornik: „V sobi za pečjo je vrč!“ Lovec odide v sobo.

„Tudi tak nepridiprav!“ mrmra otožni Zagornik nadalje. In vendar ni bilo res; logarjev Franc je bil že pri jutranji maši tam doli v vasi in je moral potem radi tatinskih lovcev prehoditi velik bukov gozd. Oprostil je na tem potu srno, katera se je vjela v zanjko in upal je, da bo pod večer tatinskega lovca samega dobil v pest. Sedaj je stal v sobi pri oknu z vrčem v roki, katerega je našel za pečjo, kakor je Zagornik rekel. Okrepčavši se, pogleda nekoliko skozi okno po polju in na meglice na nebu.

Tu je pa moral nekaj zapaziti, kajti naglo zgrabi za puško, jo nabaše in previdno prisloni k licu.

Čížek se je usedel med tem zopet na prejšnjo vejico in veselo prepeval svojo praznično pesmico.

Hipoma je zletela koklja s piški čez dvorišče pod skedenj in kokodakala venomer. Zagornik pogleda radovedno krog sebe in navzgor. Tu je krožil velik sokol nad dvoriščem; čížek je pa veselo dalje prepeval. „Tako, le poj o ljubem Bogu“, pravi Zagornik, „kmalu bo sokol tukaj in ti bo vrat zavil, potem boš pa imel Boga! In

meni se prav tako godi, kakor tebi — ne bo dolgo in tudi mene bo prijelo za grlo. Hudobec je vendarle gospodar in za me ni več pomoči.“

Iz nekake radovednosti in škodoželjnosti je gledal sedaj, kako se je sokol vedno nižje spuščal.

Nato se sokol po bliskovo spusti na čížka, začuje se frfotanje, čížek krikne in zleti preko dvorišča v skedenj, med tem pa počí strel, in izza dima se zasliši vrisk lovčev, ki je prihitel iz sobe in vskliknil:

„Tako, ali sem te! Bil je zadnji trenutek“, to rekši pokaže na čížka, ki je sedel sedaj na skednjevi strehi zdrav in čil.

Zagornik je med tem vstal. Měl si je oči, kakor da bi bil spal, nato je pa šlo nekaj veselega, jasnega čez njegov obraz in oko mu je zopet gledalo svetlo.

„Rekel sem: čížek sem jaz; in sokol je bila nesreča in hudič, kateremu sem mislil, da sem zapadel, ko sem mislil, da ni Boga. Sedaj je pa sokol končal in čížek je zdrav. In tako nekako je tudi z menoj, in France ni nikakeršen nepridiprav, pač pa ravno narobe, Bog ga je ravno sedaj sem poslal, da bi rešil čížka in čisto prav je prišel. „Naš Bog vendarle še živi!“

„In če pošlje nalašč radi takega čížka lovca Franceta“, je Zagornik po dolgem, dolgem presledku premišljeval, „potem bode morda tudi zame še kaj imel.“ Debeli solzi kesanja sta mu porosili lice . . .

„Zagornik, v cerkvi zvoni k povzdigovanju“, opomni lovec Zagornika, in pokleknil je slednji po dolgem času, se trkal na prsi in srčno vzdihnil: „Jezus, verujem v Te, Jezus, upam v Te, Jezus, ljubim Te! Amen.“

Tako Francetov izborni strel ni le soku prestrelil srca, ampak je ob enem tudi Zagornikovemu hudobcu predrl črno srce.

Razgled po domovini.

Razglas o sprejemu gojenk v gospodinjsko šole o. k. r. kmetijske družbe kranjske v Ljubljani. Meseca oktobra se otvori sedmi tečaj gospodinjske šole, ki bo trajal 12 mesecev. Gojenke morajo stanovati v zavodu, ki je pod vodstvom št. gg. sester iz reda sv. Frančiška. Zavod je v posebnem poslopju poleg Marijanišča na Spodnjih Poljanah v Ljubljani. — Pouk, ki je slovenski in brezplačen, zavzema poleg verouka, vzgojeslovja, zdravoslovja, ravnanja z bolniki, spisja in računstva vse one predmete, ki jih mora umeti vsaka dobra gospo-

dinja, zlasti se pa poučuje teoretično in praktično o kuhanju, šivanju (ročnem in strojnem), pranju, likanju, živinoreji, mlekarstvu, vrtnarstvu itd. Gojenke se istotako vežbajo v gospodinjskem knjigovodstvu ter v ravnanju z bolniki in z bolno živino. — Gojenke, ki se žele učiti nemškega jezika, dobe v tem predmetu brezplačen pouk in priliko, da se v enem letu zadosti privadijo nemškemu jeziku — Gojenka, ki bo sprejeta v zavod, plaša na mesec

za hrano, stanovanje, kuhinjo, razsvetljavo, perilo, t. j. sploh za vse, 30 K, ali za ves tečaj 360 K. — Vsaka gojenka mora prinesiti po možnosti naslednjo obleko s seboj: dve nedeljski obleki, tri obleke za delo, dva para čevljev, nekaj belih in barvanih jopic za ponoči, štiri barvana spodnja krila, dve beli spodnji krili, šest srajc, šest parov nogavic, 10 do 12 žepnih robcev, šest kuhinjskih predpasnikov in tri navadne predpasnike. (Predpasniki za delo se tudi preskrbe v zavodu proti plačilu.) Če ima ktera več obleke, jo sme prinesiti s

seboj. — Deklice, ki hočejo vatopiti v gospodinjsko šolo, morajo: 1. dovršiti že 16. leto; le izjemoma, v posebnega ozra vrednih slučajih se more dovoliti sprejem mlajših učenk; 2. znati čitati, pisati in računati; 3. predložiti zdravniško spričevalo, da so zdrave; 4. predložiti obvezno pismo staršev in varuha, da plačajo vse stroške; 5. zavezati se, da bodo natančno in vestno izvrševale vsa dela, ki se jim nalože, ter da se bodo strogo ravnale po hišnem redu. Prošnje za sprejem, ki jim je priložiti šolsko in zdravniško spričevalo ter obvezno pismo staršev, oziroma varuha, naj se pošljejo do 15. septembra t. l. glavnemu odboru c. k. kmetijske družbe Kranjske v Ljubljani. — V prvi vrsti se v gospodinjsko šolo sprejemajo deklice, ki imajo domovinsko pravico na Kranjskem; če pa bo o šoli prostor, se bodo sprejemale tudi prosilke iz drugih težel. — Glavni odbor c. k. kmetijske družbe Kranjske. — V Ljubljani, dne 15. ulija 1904.

Družba sv. Mohorja. S posebnim veseljem oaznanamo, da se je število Slovencev Mohorjanov nepričakovano znatno pomnožilo, da štejeemo leta število udov naše družbe kakor še n. b. leto poprej. Letos namreč smo dospeli do prečistega števila 84.598 udov družbe sv. Mohorja, t. j. 8540 udov več kak r l. n. k. je štela družba 76.058 udov, in 4552 udov več kak r predlanskem, ko smo šteli 80.046 udov. — Število po posameznih krajih z r ma škifih nam kaže sledeči pregled:

1. Goriška nadškofija	9523 (+ 1292) udov
2. Krška škofija	6471 (+ 266) "
3. Lavantinska škofija	26959 (+ 3666) "
4. Ljubljanska škofija	3283 (+ 2385) "
5. Tržaško-koperska škofija	4615 (+ 561) "
6. Sekovska škofija	117 (— 3) "
7. Sumboteljska škofija	311 (+ 5) "
8. Zagrebška nadškofija	483 (+ 60) "
9. Senjska škofija	102 (+ 14) "
10. Poreška škofija	113 (+ 11) "
11. Djakovska škofija	82 (+ 19) "
12. Bosniške škofije	193 (— 21) "
13. Vdemska nadškofija	238 (+ 63) "
14. Razni kraji	527 (+ 55) "
15. Amerikanci	1273 (+ 154) "
16. Afrika in Azija	198 (+ 7) "

Skupaj 84098 (+ 8510) udov.

Veseli ta razkaz nam kaže, da smo rano na dveh točkah malo nazadovali, namreč v sekovski (graški) škofiji za 3 in v bosniških škofijah za 21 udov.

Povsod drugod pa smo sijajno napredovali. Slava zato Vsemogočnemu, ki očitno blagoslavlja naš trud, hvala iskrena vsem poverjenikom, ki zbirajo raztresena krdela z mnogim trudom k tako častni armadi, priznanje vsem posameznikom, ki množijo s svojim pristopom število Mohorjanov, Slovencev v veselje in čast, nasprotnikom naroda našega v strah in zavist!

Pregled nam kaže, da je najbolj napredovala lavantinska škofija, namreč za 3666 udov, ki je bila prejšnje leto za 2115 udov nazadovala. Nji sledi ljubljanska škofija, ki je napredovala za 2385 udov, dočim je bila prejšnje leto nazadovala za 915 udov. Tudi goriška škofija kaže jako lep napredek +292, dočim je bila prejšnje leto za 396 udov nazadovala. Lep napredek kaže nadalje tržaško-koperska za 567, in krška škofija za 266 udov. Prav posebno nas mora veseliti napredek v vdemski škofiji, kjer imamo 63 udov več, in napredek Amerikancev za 154 udov. Razmerje po drugih škofijah nam kaže gornji pregled.

Med naše ude se bo letos torej razdelilo 507.588, t. j. precej nad pol milijona knjig. Ako prištejemo to število onemu prejšnjih let, vidimo, da je družba sv. Mohorja tekom svojega obstanka razdelila samo udom, imenom navedenim v vsakoletnih koledarjih, vkup 9.807.628, t. j. malone deset milijonov knjig.

Z razpošiljatvijo letošnjih knjig se bo pričelo koncem meseca septembra

Odbor

Družba sv. Cirila in Metoda slovenskemu narodu. Akademično ferialno društvo „Prosveta“ je uvedlo „narodni kolek“ v korist družbe sv. Cirila in Metoda in iz krasnih uspehov, ki jih je v kratki dobi doseglo pri tem rodoljubnem podjetju, je razvidno, da tiči v „narodnem kolku“ nov trajen vir dohodkov naši šolski družbi.

Družba sv. Cirila in Metoda je prevzela 18. avg. narodni kolek v svojo upravo ter tem potom prosi vse domoljubne Slovence, da jo podpirajo. Z narodnim kolekom hočemo prenesti narodni davek na rame najširšega občinstva, ki se mu s tem omogoči položiti tudi najmanjši obolus na oltar domoljubja.

Kakor majhne kapljice naj se zbirajo darovi iz vseh pokrajin, kjer se čuje govoric slovenska, stekajo naj se v močne potoke in široke reke, ki bodo ustavile tuji naval. Naj je ne bo listine, ne pisma, ne razglednice, ki bi ne nosila znamenja, da jo odpošilja rodoljubka ali rodoljub. Kolekove vstopnice na vseh zabavnih priredbah naj bodo znak, da ni trenutka, v katerem bi Slovenec pozabil slovenske dece. Vsa narodna društva naj s kolekovanjem svojih listin in razširjanjem kolka dokažejo, da umevajo pomen medsebojne podpore narodnih organizacij. Znamenje narodne trgovine naj bo, da se v njej dobiva narodni kolek. Občinstvo naj ga povsod odločno zahteva.

V polnem zaupanju, da bo vse slovensko občinstvo podpiralo razširjevanje narodnega kolka beleži.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Osebnne premembe v ljubljanski škofiji Premeščeni so naslednji č. g. kapelani: Janez Debevec iz Vipave v Kranj, Frančišek Skulj iz Koprivnika pri Kočevju v Stari log, Janez Mausser iz Starega loga kot župni upravitelj v Polomu, Janez Pelc iz Kočevske Reke kot ekspozit v Zdihovo, Frančišek Majdič iz Mirne peči v Polhovo Gradec, Jakob Kleindienst iz Polhovega Gradca v Mirno peč. — Nameščeni so kot kapelani naslednji g. g. semeniški duhovniki: Pavel Zajc v Planini pri Rakeku, Frančišek Zajc v Koprivniku na Kočevskem, Ivan Perko v Šmarjeti. — Nameščena sta kot kapelana g. g. novomašnika: Matej Sušelj v Vipavi, Alojzij Perz v Kočevski Reki. — Č. g. Janez Godec je nameščen kot ekspozit v Konjščici.

Imenovanja. Učitelj veronauka na občinski realki v Idriji, g. Alfonz Levičnik, je dobil mesto učitelja na l. državni višji gimnaziji v Ljubljani; suplent na drž. višji realki v Ljubljani, g. dr. Mihael Opeka, je imenovan za pravega učitelja na istem zavodu.

Umeščena sta bila č. g. Jak. Lebar, župnik v Polomu, na župnijo Črmošnjice dne 25. avg., in č. g. Anton Zgur, župnik v Hrenovicah, na župnijo Brezovico dne 30. avg.

Premeščen je č. g. Josip Gostiša iz Stare Oselice za kapelana v Predvor.

„Društveni koledarček“ red. „Slovenska krščanska socialna zveza“ kar smo že zadnjič naznanili koncem prejšnjega meseca v točni, tako lečni obliki in z zanimivo vsebino. Zlati bo obsegal „Koledarček“ natančen imenik vseh društev, ki so v „Zvez“, in kratek pregled njih vega delovanja v preteklem letu. „Koledarček“ bo jako dobro služil kot zapisnik tudi našim kmetičkim mladim. Cena mu bo samo 1 K. „Slovenska krščanska socialna zveza“ vabi tem na naročbo v prvi vrsti društva in njihove dlane, pa tudi posameznike; kdor na bere skupno deset naročnik, v dobi enega po vrhu. Oglasi pa se sprejemajo samo do 15. septembra t. l. in se pošiljajo na naslov: „Slov. kršč. socialna zveza“ (L. S. n. l. kar) v Ljubljani.

Evharistični shod v Ljubljani se je sijajno obnesel. Shoda se je vdeležilo nad dve sto slovenskih in hrvatskih duhovnikov. Posvetovanja in cerkvena slovesnost z veličastno procesijo vse se je izvršilo tako, da se je v veliki meri dosegel namen shoda: pri Slovencih in Hrvatih, med duhovščino in ljudstvom poživiti in razširiti češčenje sv. Rešnjega Telesa.

Notranjske novice.

— Iz Trnovega na Notranjskem.

(Zavod ubogih šolskih sester „de Notre Dame“.) Znano je, da imajo pri nas uboge šolske sestre „de Notre Dame“ velik in izvrsten zavod za deklice in sedemrazredno ljudsko šolo s pravico javnosti. Redovnice so sezidale novo, lepo šolsko poslopje in par let pozneje tudi velik samostan, v katerem so tudi šole in prostorne dvorane za vzgojenke, katerih se je minulo šolsko leto tukaj vzgajalo 75, šolo obiskujočih deklic pa je blizo 300. V zavodu je velika in zelo lepa kapela z Najsvetejšim. Pred hišo je veliko dvorišče in prostoren, jako krasen vrt. Učijo se vzgojenke razun šolskih predmetov, domača in umetna ročna dela, prostovoljno pa tuje jezike, petje in godbo. Konec leta je javna preskušnja pokazala, da je bil uspeh, kateri so vrle učiteljice-redovnice dosegle, izvrsten. Tudi stroški za oskrbovanje deklic, so nizki, tako da zamorejo starši deklic tudi v tem oziru biti zadovoljni. Ker je pa letos mnogo bolj odrastlih in takih mladenk, katere so šolanje dovršile, zapustilo zavod, je sedaj še mnogo prostorov praznih in se še dokaj deklic lahko sprejme. Želeti bi bilo torej, da se roditelji, kateri mislijo našim redovnicam izročiti svoje hčerke, kmalu oglasijo. Vsakoršna pojasnila daje samostansko in šolsko predstojništvo v Trnovem pri Ilirski Bistrici, do katerega naj se stariši brž ko mogoče obrnejo.

— Pri sv. Vidu nad Cerknico smo 15. avgusta blagoslovili novo Marijino zastavo. Bila je prav lepa slovesnost. Blagoslovil je zastavo domači g. župnik in v pridigi fante in dekleta Marijine družbe opominjal, naj obljubijo v slovesnem trenutku blagoslova nove zastave, da hočejo Mariji zvesti ostati. Pobeg pred praporom onečasti vojake, pobeg od Jezusove in Marijine zastave pa stori tebe, mladenič in deklet, časno in večno nesrečnega. — Vsi Vidovci smo veseli lepe slovesnosti, samo enemu ni bilo všeč.

— Za Marijino družbo ne mara nek študent pri sv. Vidu, ki pa ni letos dovršil osme šole. Njega je vsa slavnost pri blagoslovu nove zastave silno bolela. In česar je bilo srce polno, se je razlilo po žilah „Slovenskega Naroda“. Nekateri človek je vdarjen ne le z dušno ampak tudi s telesno slepoto. Ta študent je videl le pet fantov naše Marijine družbe korakati za zastavo pri slovesnem sprevodu, dočim jih je bilo 20. Norčuje se iz deklet, ki igrajo Marijine otroke. Marijina družba se mu zdi le umetno skovana reč brez prave podlage. Vso čast daje nekemu župniku, ki je takoj pri svojem prihodu v svoji fari Marijino

družbo razpustil, ker je spoznal, da ne more dobrega sadu roditi. — Nam bi bila taka hvala „Slov. Naroda“ največja sramota.

— Iz Hotederšice. — Menda od nas še ni bilo dopisa v „Domoljubu“; toda počasi se bomo vzbudili tudi mi. Za danes kratko sporočam, da so nas zapustili naš dosedanji župnik Ivan Sakser, ki so skoraj 15 let med nami pastirovali. Bog jim povrni, kar so nam dobrega storili in jih blagoslavljam na njihovem novem mestu! Takoj drugi dan pa smo dobili naslednika gospoda Alojzija Jarca, katerega smo najsijajneje sprejeli Bog daj, da bi tudi vselej poslušali in ubogali njegov pastirski glas.

— V Trnjl prirejajo z enorazredne trirazredno šolo za 16 tisoč kron. Prizadeti se že zdaj jezijo, kajti skušnja pové, da je bila tu še vedno za enega učitelja smola, kaj bo s trémi!

— Polcijsko nadzorstvo, kje si! Dne 14. in 15. avg. to je na nedeljo in praznik Vel. Šmarna — na kateri dan je farni patrocinj — se je izvrševalo delo pri novem vodnjaku poleg hiše T. P. v Št. Petru. Ker tukaj ni še enakost v navadi, so ljudje gredoč k bogoslužju to začudeno pogledovali, posebno še ker je bilo to ravno županstvu pred nosom.

— Nezgoda vsled neprevidnosti se je prigodila dne 18. avg., ob 9. uri dopoldne v vodnjaku pri parni pili gosp. M. Medica v Št. Petru na ta-le način: Vsled suše je postal dotični vodnjak prazen. Da si pa gospodar pridobi za enak slučaj več vode, se je pogodil z nekim zidarjem, Italijanom, da mu za znesek od 300 kron na dogovorjeno mero vodnjak poglobi. Mojster si je k temu delu privzel še dva delavca, ki so do omenjenega časa ročno izkopali že 1 meter globočine. Ta čas pa se jim vsled neprevidnega ravnanja zruši spodnji kamen obzidja, kar povzroči, da je začelo obzidje vodnjaka skupaj padati. Delavca sta, čutivša nevarnost, skušala vteči, kar pa ni bilo mogoče: prvi je sicer prišel sam ven, toda na glavi in roki močno pobit, drugi pa je moral čakati, ves med kamenjem zasut, rešitve; mojster pa je ostal pod nekim tramovjem, pritisnen za nogo pod vsem zasipom cele štiri ure, med tem pa na vse mogoče načine klical pomoči. Ker je bilo misliti, da se vsaki hip zruši teža kamnja v dno, je pristopil šentpeterski kurat č. g. J. Zupan in mu podelil, ko je nesrečnik prav glasno zmolil „confiteor“, splošno odvezo. K sreči je bil na mestu nesreče neki mojster — doma iz Liške pri Ljubljani — s svojimi delavci, kateri kaj umetno napravlja letos vodnjake v Šempetru, da je s svojo spretnostjo pripomogel k rešitvi. Kmalu popoldne je došel na mesto nesreče poklicani zdravnik gospod Eržen iz Postojne, da je ranjencema osnažil in obvezal rane; odvedli so ju takoj v po-

stojinsko bolnico. Mojster Italijan pa je, ko so mu odvzeli prst, sam prišel po lestvi iz luknje in sicer, razun utiska na nogi popolno zdrav. Previdnosti ni nikoli preveč!

— Suša je na Notranjskem ponehala, travica zeleni na novo kakor na spomlad, ali kaj pomaga, ker sv. Mišel že jesen vaga.

— V Št. Peterski občini se vrši te dni cenitev po suši prizadete škode. Cenitev je baje precej natančna, toda, vsaj nekateri mislijo tako, kmetu, če se ceni za kako podporo, bo po sedanji navadi malo pomagano: kmetu vzeti in kmetu dati to je menda toliko kakor nič. Sezite gospodje v ono blagajno, katera ne žuli kmeta, drugače je bolje, da se radi stroškov miruje.

— Misel za vodovod je šinila nekaterim gospodom in pivškim možem za časa letošnje suše kar hipoma v glavo: Pri vasi Gradec je neki izvir vode, kateri prihaja baje od v gorah stoječega jezera, v katerem je neki toliko vode, da bi zadostovala več vsem na Pivki. Ker jezera še nobeden ni videl in ga tudi ne bo, gre ta misel težko v zdravo glavo. Gospodje pa so vse eno vkrepali, naj bi se ta voda s pomočjo 1 milijon kron spravila vrh gore; od tam naj bi jo dobile vasi. Ta misel bi mnogim Pivčanom vgajala, če bi ne bilo treba zraven milijona.

— Požar. V vasi Stara Sušica pri Košani je nastal v jutro dne 31. avgusta požar; zgorele so tri hiše z gospodarskimi poslopji.

— Delavec J. Adam iz Petelinj, o katerem je poročal zadnji „Domoljub“, je že ostavil bolnico. Zdaj hodi doma tak, kakor bi ne prestal nikake muke. Res trdna grča.

— Zanimiva mačka. Če tudi je imela, kakor je poročal „Domoljub“, angleška devica Terrill iz Truro radi ljubkovanja 500 maček v oskrbi, ni bila med temi gotovo take, kakoršna se vidi pri h. št. 32 v Radohovi vasi pri Št. Petru: Ta mačka je rujave progaste dlake in nosi, kadar se ji zljubi, kakor nekateri psi v kolač zvit rep, kar jo dela zelo smešno, in pogleda vredno. Gospodičini Terrill jo tu sicer nemoremo priporočati, če bi pa koga zanimala, si jo lahko ugleda.

— Bomba naperjena proti slabemu gospodarstvu, o kateri je bilo svoječasnó že govorno, se je v Radohovi vasi te dni razpočila. Za danes bodi le povedano, da je vasi odnesla škodljivi „gospodarski odbor“ in to tako, da ne bo imela ta vas za naprej po občinskem zakonu voljenega „gospodarskega odseka“. Ker je gotovo več vasi na Kranjskem v položaju takega gospodarstva, kakoršno je bilo v Radohovi vasi, bomo v pouk o priložnosti bolj jasno pisali.

— Liberalne zabave. V Senožečah je družba liberalnih trakuļ dolgo časa pila. Vino pa razgreje glavo, in ker so v glavi možgani, razgreje tudi te. Ta družba teh

liberalnih trakulj s temi razgretimi možgani je iskala zabave in res ena teh trakulj je je podrukala in pravi: „Slovenca“ zažgimo. Pozno v noč, tje proti jutru je že bilo, ko je tekla neka študentovska trakuljica ponj v prodajalno. A čudno, kmalu jo pripriha nazaj v gostilno ves v strahu. Zabava je bila tako pokvarjena, toda trakuljice so naprej pile in se jezile.

— **Novi župan v Senožečah** je postal Jurij Može. Prejšnji se je zbal na novo ustanovljenega konzuma.

— **S skednja je padel v Senožečah** Štefe Zelen. Zlomil si je rebro in se tako pretresel, da je postal nezavesten.

— **S hruške padel je pa v Senožečah** Jernej Delak. Ko je obiral zrelo sadje, se mu je odkrhnila veja, toda nič se ni poškodoval.

— **V Ameriki ubilo je** Jožefa Kemel, doma iz Šempetra. Delal je v gozdu.

— **Gasilci v Postojni.** Dne 14. avgusta je zborovala zveza gasilnih društev v Postojni. Prišlo je gasilcev blizu 2000 ter so bili lepo sprejeti. Prav je, da so bili lepo sprejeti, ker pokazali so, da so res narodni. Na zborovanju se je namreč sprejela resolucija, ki zahteva, da se pretrga vsaka, tudi najrahljša zveza z „avstrijsko gasilno državno zvezo“, ki je nemška ter se stopi v zvezo „Slovanskih prostovoljnih gasilnih društev“. Taka narodnost je prava, ki se ne kaže samo pri kozarcih!

— **Občudovanja vredna vestnost.** Strojvodja tovornega vlaka, Birk, je stopil na Rakeku na oni oddelek stroja, kjer je premog naložen. Revežu je spodrsnilo in priletel je tako nesrečno na nek zaboj, da mu je spodnji del telesa strašno pretrgalo. V tem grozovitem stanju, v teh strašnih bolečinah je pa vozil še naprej do St. Petra. Tam šele je uvidel, da ne more spolnovati več svoje dolžnosti, ker je onemogel. Zdravnik iz Postojne mu je prinesel za silo pomoč.

— **Zgubila se je 31letna hčer kovača** Antona Hrovatina iz Trnovega.

— **Zaprta je delavec Franc Poženel** iz Planine Njegovemu gospodarju je zmanjkalo v eni noči več stvari, ž njimi je pa izginil isto noč tudi Poženel. Ker je na sumu, so ga zaprli.

— **Pretep.** V Ložu so popivali fantje in ko so bili že natrkani, so šli proti domu. Med potjo so se pa sprli, in France Martinčič iz Otoka je zagrabil nož ter jednega tako ranil, da je onesveščen obležal na tleh.

Iz vipavske doline.

— **Čudne in vesele reči s Cola.** Župan in gostilničar na Colu — Maks Žgur ima skrajno dvorljivega in olikanega sinčka. Komaj je po velikih težavah zlezal iz tretje

realke, že napada ta mlečnozobi pobič može in mladeniče katoliškega mišljenja z raznimi grdimi priimki ter jih s prav liberalno oliko javno zahmejuje na cesti. Vprašamo Vas. g. župan Žgur, ali vam je postopanje vašega nadebudnega sinčka znano? Morda to dela celo po vašem naročilu? Če ne bo kmalu konca takemu izzivanju, hočemo vašega sinčka priporočiti vodstvu c. kr. realke v Idriji, da ga namreč nauče drugačne olike. Vaše hiše pa, g. župan, če so vam „klerikalci“ res tak trn v peti, se hočemo ogibati po načelu „svoji k svojim“. Ali ste čuli, g. župan Makso Žgur?

Dne 7. avgusta popoldne ob 6. uri so imeli vipavski liberalci svoj tajni shod v gostilni g. Ravana, črnovrškega častnega občana. Povabili so iz Ljubljane g. dr. Voduška. Agitacija za ta shod je bila silno velika, pa vkljub temu je iz devetih občin vipavske doline priromalo na to „božjo pot“ dežja prosit komaj 100 — reci sto ljudi. Pa kakšni so bili ti ljudje!? Poleg nekaj po divjanih hlapcev in pastirjev, so bili navzoči kar trije „tatati“ zoper šesto božjo zapoved. Ali naj jih naštejemo? Ne bom jih, samo to povem, da so ti trije „havptgenerali „dične“ in „poštene“ liberalne stranke“, ki bijejo ljut boj zoper „nečisto“ in „nepoštenu“ klerikalno stranko. Nadalje so bili navzoči tudi nekateri „odlični gostje“, katere je roka pravice že prijela za lase s tem, da jih je kaznovala z globo in luknjo zato, ker so bili pozabili, da je še vedno v veljavi tudi pred državo sedma božja zapoved. V tej gnječi smo zapazili tudi „junaškega“ črnovrškega nadučitelja Čuka, tistega „hrabrega“ možica, katerega so lastni šolarji že imeli pod šolsko klopjo in bi ga bili kmalu prav pošteno naklestili, da ga niso rešili usmiljeni ljudje iz rok novodobnih kmečkih divjakov — hočem reči — „dijakov“. Seveda vipavskega otrobarja Fr. Silvestra, učiteljčka z Dola tudi ni smelo manjkati. Pr šel je, da vidi, kakšen sad je obrodilo njegovo enoletno „delovanje“ na Colu in njegovo rovanje proti njemu tako priljubljenemu „Domoljubu“ in pa da poroča v svojem „evangeliju“ — v „Slov. Narodu“, koliko vina in piva so spili njegovi ljubčki... Naše stranke ljudi na shodu ni bilo, ker so se štel za nevredne, da bi bili oni „črni klerikalci“ med tako dičnimi in poštenimi ljudmi. Z govorom g. Voduška baje zborovalci niso bili kar nič zadovoljni. Domov grede so se vstavili črnovrški zapeljanci pri klerikalnem oštirju in tu so nekaterim našim ljudem javno priznali, da tako jalovega shoda še niso nikdar doživeli in da na tak shod tudi nikdar več ne pojdejo. Bilo jih je torej vendarle sram „lepe kompanije“, v katero so bili zašli. — Sadu ta shod pač ne bo imel, kajti ljudje, ki so bili navzoči, so že itak dovolj pokvarjeni,

da jih nihče več ne spravi na pravo pot klerikalnili mož gos. odarjev in veljakov pr. zraven ni bilo. (Od 165 gospodarjev colske občine jih je bilo navzočih samo 19 — večinoma popolno zadolženih gospodarjev, kateri so itak povsodi zraven, kjer se toči pivo in vino zastoj.) Sad in dobiček od tega shoda ima edino le gostilničar Rovar, kateri je spravil lepe kronce za povžite stvari in oskrbljenih liberalcev v svoj žep. G. Vodušek sam je baje plačal 2 sodčka pive. Torej del je vendarle bil. Dá, dež je bil družega pa nič.

Na Colu imamo nekako posebno rudu, ki se zove ledena ruda. Koplejo to „rudu“ v nekem ledeniku colske občine kakih 80 m. globoko. Koplje pa se ta ruda samo tista leta, kadar je mila zima, pa vroče polletje in grozna suša. Letos se ta „rudu“ prav pridno izvažja v Videm, Trst, Gorico in v Ljubljano..., kjer se neki prav dobro prodaja. In prav tako, saj ljudje so denarja potrebni.

Posojilnica in hranilnica na Colu ima v petih mesecih svojega obstanka prometa že približno 28.000 kron. Lepa svota kajpa za tako majhni občini kot sta colska in podkrajška! Liberalci te napadajo (pa saj liberalci vse napadajo, kar koristi kmetu in ne njihovem žepu), ti pa se za njihove napade bore malo meniš, marveč prav veselo napreduješ v prospeh siromašnim občanom. — Tudi katol. sloven. izobraževalno društvo so že mnogokrat napadli... društvo grè pa veselo naprej svojo pot in se prav nič ne meni za liberalne žabe, ki kvakajo v umazani luži. Društvo se prav častno razvija, udov šteje od tedna do tedna več. Predavanj smo imeli že sedem. Sedaj po leti bomo zaradi prehude vročine nekoliko prejenjali s predavanji, na jesen in na zimo bomo pa zopet pričeli s podvojeno čistostjo. Liberalni urhi bodo pa zopet kvakali, pa naj kvakajo, saj družega ne znajo. —

— **Naš „tata“ Hrovatin** imajo smola. Rekurirali so zoper obsodbo 140 K na Ljubljano. Sam dr. Tavčar je prišel v sodno dvorano, da bi rešil našega „tata“. Pa sam dr. Tavčar, čegar beseda toliko velja v Kranjski deželi, našega „tata“ ni mogel rešiti. Zopet so bili obsojeni in poleg 140 K bodo zdaj morali plačati še dva advokata in potne stroške v Ljubljano zase in za Hribo. Ubogi „tata“! „Četrti“ se že bliža, kakor pravijo ljudje in sedaj pa še ta preklicana smola! Pa nič se ne bojte, kot „častnemu občanu“ mnogobrojnih občin se vam na siropost ne more slabo goditi. Živela črnovrška občina, ki si — med mnogimi drugimi — v zadnjem času tudi ti omogočila, da naš „tata“ z mirnim okom zró v bodočnost!

— **Kako se čudno vrti časa koló!** Pa so pisali pred dokaj meseci vipavski liberalci v „Slov. Narodu“: „Čujte, Marijina družba tatinska! Kaj pa je bilo? Prednica

Marijine družbe v nekem kraju na Vipavskem je na nekem vrtu — katerega oskrbnik je bil pristen liberalcec — natrgala par lavo-rovih peres za venec k Marijinemu altarju. Kdo bi se nad tem pohujševal? Kaj ne vsak bi to rad dovolil — samo liberalci, katerim so Marijine družbe trn v peti, ne. Pa so vpili po „Sl. Narodu“ v svoji „sveti“ jezi: „Čujte, Marijine hčere taticel! Le čakaj ti „tatinska“ prednica vidimo se pred sodiščem!“ — In zopet je pisal „Narod“: „Čujte, čujte, član izobraževalnega društva je potolkel svojega lastnega očeta do krvi... zagovarjati se bo moral pred sodiščem....“ Torej vsi, vsi — pred sodišče, zagovarjati se boste morali vsi... Pa ni bilo nič, zagovarjal se ni ne eden, ne drugi, ker ni storil ne eden, ne drugi prav nič kazni vrednega. Pa se je zasukalo parkrat časa koló — in stala sta pred sodiščem dva — pa ne klerikalca, ampak dva pristna liberalca; in eden je dobil tri tedne zapora vkljub rekurzu, drugi pa — naš „tata“ — pa je moral plačati 140 kron globe vkljub rekurzu... Ah, kako se pač čudno vrtil časa koló! Kako že veli pregovor? Kdor drugim jamo koplje...

— **Pozor Vipavci, zlati časi se vam obetajo.** Na Colu sta bila dva dohtarja iz Ljubljane in priporočala še eno hranilnico, pri katerih bi se dolg popolnoma vničeval. Oj vi učeni dohtarji vi! Vse to delajo v resnici vse tri rajfajzenove hranilnice: vipavska, šturska in colska. Milo se nam je storilo, ko smo videli, kako mladi dohtarji ljubljanski visoko mislijo, pa za nami klerikalci (o groza!) — capljajo.

— **Nekje je bilo, pa ne povem kje,** pa je bilo resnično. Zbrani so bili možje, ki odmerjajo davek ljudem od osebne dohodnine. Davčni nadzornik je bil tudi zraven. Poklicalo se je neko imé. Kar vstane eden navzočih in reče: „Tega pa le pritismo, ta je klerikalec!“ Ne povem, kje se je to zgodilo, a zgodilo se je prav res. Iz tega spoznate, ljudje božji, kako silno „pravični“ so liberalci. Ah dá, hudo je biti dandanes klerikalec! Kdaj že vendar pride dan (povej mi, slovensko ljudstvo!), kdaj že vendar pride dan, ko bomo že vendar nehali biti mi klerikalci nakovalno „pravičnih“ liberalcev?

Iz logaškega okraja.

— **V Menišiji** sta v neki vasi dva liberalca, ki menita, da predstavljata ljudstvo. „Narod“ namreč piše, da je bilo vse ljudstvo zoper zidanje neke kapelice. Kako je to mogoče, ker sta v vasi samo dva liberalca? — A vkljub temu, da je bilo vse ljudstvo zoper, se je kapela vendar zidala, tako poroča „Narod“. Kdo jo je torej zidal? Če se je ljudstvo upiralo, sta jo zidala liberalca, ker edino liberalci ne spadajo k ljudstvu. „Narodovci“ kamenjajte ju!

— **Čudne pojme** ima neki dopisnik v „Narodu“. Pravi tako: Ker bodo ženske pri vodovodu obrekovale in obirale ljudi, zato se tam ne sme postaviti kapelice. Ali ni ravno narobe res? Ker se je tam postavila kapela, jih bo to kolikor toliko odvrčevalo od slabega govorjenja. Sicer pa naj se ženstvo iz Dobca primerno zahvali temu čudnemu dopisniku za razširjenje njene slave po svetu. A naj bo potolaženo, da jo dopisnik v teh lepih lastnostih daleč prekaša. Saj se je toliko nalagal v „Slov. Narodu“ čez svojega dušnega pastirja, da celo sam v dopisu ne more več razločevati laži od resnice.

— **Gostilničar** bo moral postati neki „Narodov“ dopisnik v Begunjah. On namreč po gostilnah vidi še tiste ljudi, ki jih ni notri. Kako bo moža osrečevala lepa misel, da je gostilna polna gostov tudi takrat, kadar bo prazna. Tako pravi v so botnem „Narodu“, da je bil begunjski eks-pozit 15. avgusta v Bezuljaku kar v dveh gostilnah. A cela vas ve, da se je oglasil za par minut le v neki privatni hiši. Tudi njegova spretnost pri pobijanju kokoši mu bo pri gostilniški obrti dobro služila. Samo to napako ima, da ljudje od njega beže — celo njegov sin in sinaha. Nič ni torej čudnega, ako ljudje enake baže pričakujejo, da bo tudi duhovnika „kmalu veter za vedno odnesel prav daleč od njih“.

Iz Starega trga pri Ložu.

— **Lipa je bila začela goreti** na Križni gori na dan zadnjega cerkvenega shoda. Najbrž je kak romar vrgel ostanek goreče smodke v votlo deblo, ki se je vsled velike suše vnelo ter jelo goreti. Drevo se najbrže ne bo posušilo. Saj bi bilo pa tudi škoda starodavne lipe pred staro romarsko cerkvijo!

— **Nad Babno-polico** je bil 7. avgusta začel goreti poliški gozd. Ogenj je zapazil orožnik iz Dobregopolja. Ker je bila ome-njeni dan ravno nedelja, tiral je orožnik Babnopoljce od popoldanske službe božje kar naravnost v gozde na kar se je posrečilo ogenj precej omejiti. Tretji dan so domačini s Police ogenj do cela zadušili

— **S plenkačo je nevarno ranil** nek delavec 15 letnega Alojzija Špeha iz Kozarišč. Po nesreči je ušla tesaču plenkača iz rok in z vso silo zadela fanta pod pleča, mu presekala par reber, ter mu zadala globoko, nevarno rano.

— **Svojo teto umoril?** Pod tem naslovom je poročal „Domoljub“ v zadnji številki, da je Matija Germ iz Loža umoril svojo teto, ko ga je le-ta v spremstvu dveh drugih sorodnikov napala na potu iz krčme proti domu idočega. Vse to je iz mislje no. Germ še nikogar ranil ni, kaj še le ubil;

najmanj pa svojo teto. Aretiran je pač bil Germ — kakor je „Domoljub“ v 16. številki že poročal med starotrškimi novicami — a ne radi uboja, ampak zaradi javnega nasilstva; bral je namreč Martinčevemu Jakobu malo preveč glasno — „levite“.

— **Poneverjenje?** Kakor blisk se je 20. avgusta raznesla po Staremtrgu govoreca, da je g. Mlekuž prišel na sled neki go-ljufigi pri svojih uslužbencih. Kmalu na to smo se prepričali, da je Mlekužova trgovina v Igavasi zaprta, a zaprt tudi nje dotodanji voditelj — in sicer v Ložu v prostorih c. k. okrajne sodnije. Precejšnjo ulogo je igrala pri poneverjenju tudi neka gospodična iz Ljubljane, ki je kaj rada razkladala kupcem v štacuni, da so njen stric g. dr. Ivan Tavčar, advokat v Ljubljani. Cujemo, da je gospodična tudi od g. Ivana Benčina odnesla nek denarni spomin s seboj. Radovedni smo, bo li zdaj tudi dr. Tavčar tako ponosno govoril o njej — kot o svoji ožji sorodnici, kakor je ona ponosno govorila o njem — svojem stricu.

— **Uganite, kdo je v Komidarjevi hiši na Vrhniki gospodar!** — Muzikant z Markovca. Kadar Komidar brez dovoljenja prireja ples in godbo, pa od višje strani povprašajo: Prijatelj, kako pa to? Saj nimaš dovoljenja, tedaj Komidarjeva gospa milo zajavkajo: „Kaj, ali naj „muskontarja“ ven gonim, če pa sam notri pride?“ — O, joj! Pravijo, da gorje hiši, kjer baba hlače nosi. Pri Komidarju na Vrhniki pa nosijo eno hlačnico domače ženske, drugo hlačnico pa muzikant z Markovca. G. Komidar, vam pa trikrat gorje!

— **V škripcih je.** Kdo? No Komidar na Vrhniki. Ker ne more več dobiti domačih plesalk zadosti, si jih naroči s Pivke, kakor je bilo v nedeljo 21. avgusta. Poštenim domačim dekletom ne ugaja smrdljivi vzduh Komidarjeve krčme ob nedeljskih večerih. Prav imate dekleta. Kdor hoče osla imeti, naj si ga kupi, Komidar pa, če hoče imeti za svojo gostilno deklet, naj si jih dobi od drugod!

— **Naša mladeniška Marijina družba** nam obeta za prihodnje dni nekaj zabavno-poučnega. Če bodo fantje ostali mož-beseda, bomo že kaj sporočili.

— **Gluha ali kaj?** Neka deklica — (o, oprostite gospodična sem hotel reči) — torej neka „gospodična“ iz Kozarišč, ki se je ravnokar vrnila iz Trsta, pravi, da nikdar ne sliši zvona, kadar zveni angelovo čiščenje. Čudno, kaj ne? Če pa pride kak go-spod iz tiste visoke hiše pod gozdom, pa pri naši Trstinki na okno potrka, o — po, tem zasliši takoj. To pa ni nič čudno, kaj ne? Pa kaj hočete, vsak človek sliši po svoje. — Mi pa svetujemo njenemu očetu to-le: Predno hčerka spet odide z doma-

primijo za ušesa in malo potresite, morda se jej v ušesih kaj pregane, in bo potem tudi — angelovo češčenje slišala zvoniti.

— **Vsaka poštena vas mora imeti kaj za križ in sramoto.** Vzglede Kozarcem pa dela sramoto tista hiša, ki jej pravimo „pri Matijevih“. Ali ni bil 21. avgusta, v nedeljo zvečer pravi pekel? Možje, dvignite se; zlasti oskrbnik hiše naj stori svojo dolžnost!

— **Par vprašanj starotrškemu gospodu županu.** Volilismo vas klerikalci; zdaj vas hvalijo liberalci. Kako to, gospod župan? — Na najlepšem prostoru pred farno cerkvijo se dozidava navadna — štala. Gospod župan, zakaj ste to dovolili? Ali menite da bo štala najprimernejši spomenik, katerega si boste postavili za časa svojega županovanja? — Gospod župan, zakaj se nekateri naši gostilničarji tako malo zmenijo za policijsko uro? Zakaj jih ne kaznujete, če so naznanjeni, da točijo čez postavno določeno uro, če brez dovoljenja prirejajo godbo in ples? Ali menite, da vam bodo res tisti, katerim greste zdaj tako na roko, v edino tolažbo takrat, ko se ne bo več reklo: „Gospod župan!“ ampak čisto navadno: „Anton Ponuda, posestnik v Pučobu h. št. 6?“ — Kadar odgovorite na ta vprašanja, zastavimo jih spet nekaj novih.

Dolenjske novice.

Iz litijskega okraja.

† **Hranilnica in posojilnica v Izlakah** se je razvila. Od svojega obstanka, — ustanovljena je bila pred kakimi štirimi leti —, je imela 428.742 K 88 v. prometa. Koncem lanskega leta je imela 87.276 K hranilnih vlog in 77.587 K posojil. Poleg tega ima letos vedno 20.000 K pripravljenih za posojilo delavnim in pametnim ljudem. Zato pa vsa čast g. Fortunatu Lužarju, učitelju-voditelju, ki tako izvrstno vodi to hranilnico.

† **Požari.** Kakor drugod, tako je tudi v litijskem okraju letošnje leto izredno bogato na požarih. Na Veliki Šmaren zvečer so pogorela gospodarska poslopja v vasi Gradcu pri Litiji posestniku Bokalu. Da niso domačini prihiteli in litijska požarna bramba, bi bilo še več škode. Zažgal je najbrže kdo po neprevidnosti. — Na Dolih pri Litiji sta pogorela dva posestnika: L. Povše in njegov sosed. Škode je okrog 7000 K. — 21. avgusta je pa v novozidano hišo Rogličevo v Litiji dvakrat zaporedoma strela udarila in omamila domače ljudi. Vendar razen opeke, katero je razbila, ni druge večje škode. — V torek jutro, dne 23. avgusta, ob dveh je pa strela zadela v

hišo kočarja Piša v Veliki Kostrevnici in jo vpelila. Reveži so si rešili golo življenje. Vladal je strašen strah po šmartinski fari. Posestnik je res usmiljenja vreden in pomoči potreben.

† **Iz Radeč** se nam poroča: Umrl je gostilničar in posestnik Franc Završnik. N. v m. p.! — Pri vitezu Gutmannsthalu službojočemu lovcu Sigmundu Jerneju se je sprožila nabasana puška. Strel je šel v roko in ga poškodoval. — Tu je tudi prestopil v katoliško cerkev pravoslavni črevljarski mojster Stojan Grozdanič ter se dne 8. avgusta poročil z Ano Zahrastnik, hčerjo tuk. polzemljaka Jožefa Zahrastnik. V katoliško cerkev je imenovanega vsprejel domači g. župnik Ivan Zagorjan. Priči prestopa sta bili č. g. kaplan Matej Ahačič in cerkvenik Anton Levičnik.

† **Strašna toča** je pobila dne 9. avgusta ob 9. uri zvečer polovico prežganjske fare, namreč vasi Prežganje, Veliko Trebeljevo, Besnico, Gozd in vso štangarsko župnijo. Potolkla je najbolj proso, ajdo, turšico in zelje. Posebno škodo je pa naredila sadju, ker je šla med strašnim nalivom in viharjem, da je skoraj vse na tleh. Ubogi kmet! Prej suša, ko pa se za dež napravi, pa je — toča. Pregovor pravi: prestopno leto veliko obeta, pa malo dà. — Prežganjska Marijina družba se je polnoštevno udeležila z zastavo velikega Marijinega shoda na Zaplazu dne 29. avgusta. Bile so prav zadovoljne in navdušene.

† **Izpred sodišča.** Časti ne dela šmartinski občini 22 let stari domačin Franc Suštarič, ker je kot delavec na železnici na Hrušici na Gorenjskem dne 24. julija 1904 ubil delavca Gugenbergerja. Dobil je sedaj pred porotniki 5 let težke ječe, poostrene z enim postom na mesec.

† **Na Jančem** je dobila ondodna šola 32 svetopisemskih slik od ministerstva. Tudi druge šole jih lahko zastonj dobe, ako prosijo za to. — Čuje se, da nas bodo zapustili visokočastiti gospod župnik Jan. Dobnikar in odšli na Gorenjsko v Smlednik. Bog daj, da bi ne bilo to res in da bi mi ne izgubili še priljubljenega gospoda.

† **Mi napredujemo.** V šmartinski fari je bil te dni krščen nekega priprostega očeta otrok na visokogospoko ime: Dušan.

† **V Šmartnem** pravijo, da je 487 deklet v Marijini družbi, pa se jih ni toliko udeležilo velikega shoda na Zaplazu kolikor je prstov na rokah in nogah. Mi jih ne moremo pohvaliti. Prežganjske dekleta so jih posekale.

† **Umrl je vsled opeklin** v Ameriki tukajšni rojak Mandelj, doma iz Ustja v Šmartnem. Vnel se je smodnik in ga ožgal. Neprevidnost v rabi smodnika celo tam onstran daljne luže ne zapusti Slovence. A se povsod maščuje.

Z ribniške zemlje.

† **Strela.** V nedeljo 21. avgusta ob četrta tri popoldne udarila je strela v hišo Janeza Gruden v Retjah pri Laščah. Kar po kadilo se je in prikazal se je plamen. Strela šinila je pa tudi semtertje po hiši in je omamila domače, vendar nikogar usmrtila. Ljudje so v hipu pritislili in ogenj udušili, da ni bilo škode več kot kacih 140 K. Vidi se, da tudi Tavčarjeve „plehaste škatlje“ niso vsestransko varstvo zoper požar.

† **Pasja reč.** Oklicano je bilo, da se morajo privezati psi ali se jim morajo dejati torbice na gobce in sicer po občinah: Dolenja vas, Ribnica, Dane, Jurjevica, Sušje Sodražica, Sv. Gregor in Poljane. Gospodarjem ta naloga ni bogve kako všeč, psom pa še manj.

† **Uzrok te pasje reči** je stekel pes, ki je po Velikem Šmarnu ogriznil neko deklico v Goriči vasi. Deklico so prepeljali na Dunaj v zavod, kjer zdravijo od steklih psov popadane. Ker pa ni zdravo popaden biti od takega psa in je Dunaj daleč in torej stroški veliki, zato so izdali to pasjo naredbo, katere se je treba držati, kajti psi so vsi pasji.

† **Pasji dan** smo imeli v naši dolini 18. avgusta. Hud vihar je lomstil mimo nas, puhnil je tuintam skozi odprto okno v hišo, da se je dalj časa poznalo za njim. Privzdignil je tuintam opeko, da mimogrede pogleda, kaj imajo ljudje na podstrešji. Seveda opeke porednež ni položil nazaj tje, kjer jo je vzel, ampak spustil jo je na tla. Ne da bi bil lačen, ampak iz gole porednosti otrešel je mnogo sadja in ga pustil zeleno ležati pod drevjem. Da ne bi hodil več tod mrkej!

† **Dolenjevaško ljudstvo** vé, da je strelec umazanih pšic iz Dolenje vasi znani Zupančič. A tudi vé, da je ta Zupančič — učitelj njihovih otrok in pokrovitelj njegov prigoriški Nace, njegov nadzornik pa dolenjevaški Pepe. Po dvakrat na dan se pokloni Zupančič svojemu pokrovitelju in nadzorniku, da pod njunim vodstvom ostri svoje pšice proti — kaplanu! Ubogi katehet, ki mora hoditi v šolo, ki je izročena takim „močem“!

† **20 let delajo šolo** v lužarski občini, pa še enega zrna peska nimajo. Pa saj je tudi prav, da je ni tam, kjer bi jo ljubljanski šolski gospodje radi. Ali je pametno, da se stavi šolo prav na konec šolskega okrožja, da bi imeli otroci pri šoli bližje v šolo v Lašče, kakor iz obmejnih precejšnih vasi do nove šole. Kaj pomaga, ako dajo Koslerjevi dediči stavbeni prostor zastonj, ako je pa tako odročen, da so možje pripravljene prostor za šolo rajši kupiti, da bo šola stala sredi šolskega okoliša. Gospodje pri deželnem šolskem svetu naj pa pošljejo pozimi za en teden svoje otroke k nam na

poskušajo, da bodo povedali doma kako se pri nas hodi v šolo. Najhuje je to, da imajo oni govoriti pri kmetovih zadevah, ki prav nič ne poznajo njegovih razmer.

† **Drobne novice iz struške doline.** Župnijska cerkev je dobila nova hrastova vrata, zakristija pa ne samo vrata, ampak tudi nove bangerje iz kraškega kamna. Vse je jako lično. — Podružnica sv. Petra na Tisovcu je dobil nov zvon. Njegov prednik se je ubil (pa menda ne sam). Ubitega so dali zvonarju in še 210 kron, pa imajo spet novega. — Novo kapelico sv. Družine, ob cesti proti Raplovem so sezidali, ker so jo obljubili.

† **V Robu** smo dobili novo nebo, novo obhajilno mizo in par novih stalnic. — Če pojde po sreči, bo dobila Marijina družba svojo zastavo. Dekleta sama so v ta namen že darovala znatno vsoto 134 K 52 h. Vpeljati nameravamo uro molitve pred sv. R. T. tudi ob delavnikih, če pojde, in sicer najmanj enkrat v tednu. — V „Narodu“ se nekdo zaganja v Marijino družbo. Boji se, češ da bo „spridila mladino“. Uboga reva, ki pa sodimo, da ne prebiva v Robu, ne vé, da kaže s tem le svoje sprieno srce in pa — kratko pamet. Mesečni shodi, ki se jih vdeležujejo tudi drugi verniki, bi bili tudi njemu krvavo potrebni. Mi gremo mimo takih možgan — naprej.

Belokranjske novice.

† **„Slovenski Narod“** je v svoji številki 188 prinesel dopis iz Semiča. Dopisnik omenja našo novo mašo dne 24. julija, da se je mesar ob tej priliki pomagal z živinčetom, ki je bilo ubito od strele. Resnici na ljubo: Ponesrečeno živinče se je na dan nove maše še do večera paslo — torej zopet nalimani „Narod“ — No, duhovitega dopisnika ste si poiskali! Čestitamo.

† **Iz Metlike** se poroča, da je veselica, katero je priredil pevski zbor pod vodstvom g. organista Mihelčiča, jako lepo uspela. Tu se je videlo, kaj premore železna volja gospoda pevovodje in pevcev. Vsi pevci in pevke so peli res izborno, s čustvom, tako da so morali ponavljati. Gosp. Mihelčič je lahko ponosen na tak uspeh, ko se je videlo, da ista pridnost in navdušenost, katero ima on sam, veje tudi iz njegovih pevcev in pevk. Mnogoštevilni poslušalci, med katerimi moram omeniti tudi g. glavarja Viktor Parma, so se kar čudili, kako se morejo izvežbati tako do popolnosti kmečki fantje in dekleta. Veselje je bilo tem popolnejše, ko so mladeniči nastopili s tamburico. Tamburice imajo šele tri mesece, a reči moramo, da so igrali kot rojeni tamburaši. Hvala in čast g. pevovodju in tamburašem! Res lep je bil dan 21. avgusta za naš pevski zbor in za vso metliško faro, ko so v svoji domoljubnosti

ob 100letnici avstrijskega cesarstva pokazali, da živi pod modrim vladanjem milega vladarja prava ljubezen do domovine in pa tudi prava umetnost, ki blaži srce in edini duhove. G. Ivanetiču, abiturientu, ki je s čustvom deklamiral prelog, ki ga je v ta namen zložil gosp. Iv. Baloh, bodi izrečena javna zahvala, ker se je tako v prireditvi pokazal kot skrbnega in vnetega prijatelja poštenega petja in poštene veselice. Tudi drugim, ki so pripomogli k pošteni zabavi srčna zahvala! Sploh želimo: na svidenje je zopet kmalu! Naprej v edinosti in skozi do popolnega uspeha!

† **Strašen vihar** je bil v metliški okolici in okoli Suhora, celih 18 ur od 25. do 26. t. m. Otresel je jabolka in slive, da jih kar z grabljami grabijo. Suše je sedaj konec — Bog nas pa sedaj varuj slabega vremena, ko grozdje ravno zori!

† **Obrtni dom** so blagoslovili milostni gospod prost v nedeljo 21. t. m. Popoldne je bil banket. Govoril je pred vsem jako umestno g. Trček v združništvu! Tudi mi pravimo: Bog živi zadrugo in naj v zadrugi dobé vsi prave izobrazbe, moči in podpore!

† **V dragatuški fari** je zadnjič gorelo. Zažgali so otroci, ki so na podu pekli krompir. Stariši, povejte svojim otrokom, kaj naredite žveplenke!

Iz drugih krajev Dolenjske.

† **Z Dobovca:** Dne 21—24. avgusta praznovali smo pri nas tridnevno v spomin 50 letnice proglašenja brezmadežnega Spočetja M. B. Ob enem je bilo tudi ponavljanje sv. misijona in praznovanje sv. leta. Pobožnost sta vodila z vso vnemo č. o. Avguštin Čampa, gvardijan iz Brezic in č. o. Ladislav iz Krškega. Dnovi bili so kaj pripravi in zato so se tudi ljudje skoraj vedno polnoštevilno udeleževali dopoldanske in popoldanske pobožnosti in pridno prejemali sv. zakramente. — Ob sklepu se je ustanovila tudi Marijina družba, kar je vso pobožnost najbolj povzdignilo. Vpisalo se je takoj 30 deklet in 6 mladeničev, za začetek in za naše razmere jako veliko.

† **S Kuma:** Od 26.—28. avgusta vršil se je veliki letni shod na Kumu. Prišlo je po zaobljubi tudi okoli 60 Kostanjevčanov s č. g. kapelanom K. Čerinom, ki so prinesli sv. Neži krasen altarni prt in sveče. — Dasiravno je prve dni vreme precej nagnalo in je marsikoga doma pridržalo, vendar je bilo romarjev primeroma jako veliko. Pri slovesni službi božji v nedeljo zunaj na prostem bilo je do 2000 romarjev navzočih. Zlasti ginljivo je bilo videti slovesni sprevod z Najsvetejšim iz cerkve v kapelico, kjer se je darovala sveta maša ob obilni asistenci čč. gg. duhovnikov. Pri sv. maši je prelepo pel možki zbor pod spretnim

vodstvom blag. g. dr. Josipa Čerina z Dunaja. Po sv. maši poslovali smo se od Kostanjevčanov, ki so pojoč lit. M. B. odšli proti domu, želeč, da se čez sedem let zopet vidimo.

† **Iz Boštanj.** Naše „k. s. izobraževalno društvo“ je imelo svoj prvi izlet v nedeljo, 21. pr. m. v Vranjo peč ob Mirni. Ker še ta votlina ni svetovno znana, dovolite gospod urednik, da jo nekoliko opišemo. Votlina je dolga približno kakih 150 korakov; nato se gre po veliki skali, ki je nekako stopnicam podobna, visoko blizu 10 m. Na vrhu je zopet mala ravnica, od kjer se gre po lestvi zopet navzdol proti jezeru V jezeru, tako pripovedujejo, je čolnič, katerega pa vsled gnječe ni bilo mogoče videti. Votlina je bila razsvetljena z baklami in svečami. V votlini zapaziš po dobo prižnice in nekaj, kakor velikemu možu podobnega, takozvanega „Feldpatra“. Ob stezi v votlini pa teče precejšen potok, takozvani „Vranji potok“. Tukaj je imelo naše društvo svojo obletnico. Veselo je v votlini donela iz 50 grl znana narodna „Po jezeru“, spremljana s harmoniko. — Ko si je občinstvo ogledalo znamenito votlino, podalo se je za nekaj korakov nižje, na prijazno, s travo in malim smrečjem obraščeno ravnino. Ta kraj je kakor nalašč za poletne izlete. Tu so pevci vrlo dobro zapeli več narodnih, kakor: „Po jezeru“, „Hej Slovani“, „Hišica očetova“, „Dolenjska“, „Kukavica“, itd. Domači č. g. kapelan so v primernem, kratkem nagovoru povdarjali, naj bi društvo vsako leto naredilo tak izlet, kar je ljudstvo z navdušenimi „Živio“-klici odobrilo. G. A. Novak, od meje goriške nadškofije, se je v svojem nagovoru jako pohvalno izrazil o našem društvu. Društveni blagajnik se je s primernimi besedami zahvalil čč. gg. govornikom. Namestnik tajnikov je v kratkem govoru pojasnjeval, kako je bilo še pred enim letom z društvom, in kako je društvo napredovalo ter priporočal, naj bi bilo i zanaprej tako. Navduševal je tovariše, naj bodo složni v boju za vero in narod, naj se bore za najdražje svetinje sv. vere katoliške, naše mile domovine in našega ljubljene očeta Franca Jožefa I. H koncu še enkrat pozdravi vse, ki so se izleta udeležili in želi, da bi se v prihodnjem letu v še obilnejšem številu zbrali na tem kraju. — Pevci so zapeli v proslavo godu Nj. veličanstva „Cesarsko“ in „Večernico“ ki je ravno prav prišla. Pevci so želi sijajno pohvalo.

† **S Studenca** (okraj Krški). Strela je udarila v gospodarsko poslopje Iv. Zgonca na Hubajnci ter mu vžgala pod, hlev in svinjak. Pogorelo je več žita in pet glav goveje živine. Zavarovan ni bil vsled pomote. Škoda je velika, podpera silno pe-

trebna. Suša je tudi pri nas veliko kvare naredila. Grozdje lepo kaže. Jabolk bo dokaj. Le kupcev bomo pogrešali, kakor se sliši.

† Iz Zatičine se nam poroča: Zadnja nevihta ni prizanesla naši župniji. Toča je pobila skoro vse poljske pridelke po Metnaju in dalje proti Št. Vidu. Ajda, katero naš kmet najraje seje, je vsa uničena. Ubogo ljudstvo! — Strela je udarila v graščino Födransperg v sobo, kjer je prenočevala rodbina Petrič iz Ljubljane. Hvala Bogu, da ni bilo nikake nesreče razun strahu. Začelo je pač goreti, a posrečilo se je pogasiti ogenj. — Sv. Bernarda dan se obhajali naši oo. cistercijani zopet prav slovesno god redovnega patrona. Slavnostni govor je govoril preč. gosp. dekan Trček iz Smarija, slovesno sv. mašo pa so darovali milostni gospod opat. Ta dan sta naredila slovesno obljubo dva klerika.

Gorenjske novice.

* Umrl je v Gorjah Blaž Kunstelj v 60. letu starosti. Ranjki je bil mož stare korenine, ki je zvesto vršil svoje verske dolžnosti, ki je pa tudi v gospodarskem oziru vrlo napredoval. Zlasti se je trudil za umno sadjerejo in je imel na svojih vrtovih najboljše vrste žlahtnega sadja. In če so dobri otroci največja čast očetu, moramo pokojnika tudi v tem imenovati srečnega. Starejši sin je znani jezuit p. Kunstelj, ki je prišel za Veliko Gospodnico v duhovno pomoč v Gorje, pa ni vedel, da je ravno prav prišel k smrti in pogrebu svojega očeta. Ena hči je usmiljenka v Gradcu. Ranjki je vedno neustrašeno stal v vrstah katol. narodne stranke. Blag mu bedi spomin, da bi našel veliko posnemovalcev!

* Karavanški predor bo dovršen, ako se ne pokažejo kake nove težkoče, v začetku decembra. V začetku minulega meseca so imeli še 1030 metrov. Vsak dan predro do 9 metrov. Predor bo dolg 7969 metrov. Na severni strani delo bolj uspešno napreduje. Na kranjski strani je delo mnogo zavirala voda, katero sedaj odstranjujejo z električno sesalko. Obzidovanje predora tako napreduje, da bo železnica lahko otvorena že v jeseni 1905. Predor v Vintgarju je bil prevrtan 15. m. m.

* Cesarjev rojstni dan so prav slovesno praznovali na Bledu. Na predvečer je bila velikanska razsvetljava na jezeru. Vse vile so tekmoval, katera bo priredila krasnejšo razsvetljava. Po jezeru je pa mrgolelo čolničkov razsvetljenih z raznobarvenimi lampijončki. Drugi dan je bila ob 10. uri slovesna sv. maša v jezerski cerkvi ob pričujočnosti obilega števila odlične domače in tuje gospode.

* Cerkev na Bledu bo skoraj dovršena, sedaj se betonira že pod za tlak, krasni portal je že tudi dovršen.

* Lastni šolski dom za otroški vrtec začne še letos graditi družba sv. Cirila in Metoda na Savi pri Jesenicah. Otroški vrtec na Savi, ki bo imel dva oddelka, bo velikega pomena v narodnem oziru za Jesenice in obenem res prekoristna naprava za mnogoštevilne otroke tamošnjih večinoma revnih tovarniških delavcev.

* Ogenj. Dne 18. avgusta je pogorel v Čirčičah pri Kranju pod Jerneja Fajfarja. Zažgal je neki otrok. Na podu je bilo veliko slame. K sreči je veter odganjal plamen proč od vasi. Gasilci iz Šmartna in Kranja so bili kmalu na mestu.

* Ribe in rake sta kradla. Brata Josip in Nikolaj Cudizio sta bila v službi kot kamnoseka pri predoru v Bohinju. V vročini sta se hodila kopat v Bistrico, kjer sta zapazila mnogo rib in rakov ter jih začela loviti. Pa zasačili so ju orožniki. Po lastni izpovedi sta polovila čez 50 rakov in čez 80 rib. Bila sta izročena c. kr. okrajni sodnji v Radoljici, kjer ne bosta jedla rib in rakov, ampak ričet.

* Petindvajsetletnico mašništva so praznovali prečastiti gospod Jernej Zupanc, župnik v Motniku, dne 11. avgusta. Ob tej lepi slovesnosti so počastili s svojim obiskom srebrnomašnika sami naš prevzvišeni knezoškof na svojem potu iz Gornjega gradu proti Ljubljani. Tudi sosednih gospodov duhovnikov se je zbralo pri njih lepo število ter jim voščilo srečo; vsaj so g. Jernej priljubljeni pri vseh svojih duhovnih sobratih. Lepo vreme in streljanje s topiči je mnogo povzdignilo vso slovesnost.

* Na božjo pot k Novi štifti na Štajersko so odrinili dne 13. avgusta romarji iz Zagorja ob Savi. Zagorjani namreč gredo vsako leto o Velikem šmarnu na to božjo pot vsled obljube, da bi jih Bog obvaroval rje. Tako se jih je tudi letos zbralo lepo število v soboto pred Marijinim vnebovzetjem v čemšeniški cerkvi, kjer so imeli naš priljubljeni g. župnik sv. mašo pred izpostavljenim sv. Rešnjim telesom. Nato pa so romarji skupno odšli proti svojemu cilju, s „cekarji“ v rokah in na hrbitih.

* Nagle smrti je umrl Danijel Osolnik v Čemšeniku. Veliki šmaren dan zjutraj ga gre poklicat hišna gospodinja, pa ga najde mrtvega. Okoli njega je bilo vse krvavo; najbrže se mu je kaj odtrgalo. — ker je že dolgo časa hudo kašljal, — in mu je kri bruhnila. Živ se je ulegel k počitku, zbudil se je pa že v večnosti. — Nagle in neprevidene smrti, reši nas o Gospod!

* Bog streže dobro nam Čemšeničanom letos, ko drugod tako zdihujejo zaradi prevelike suše. Vedno imamo lepe, jasne

dneve; kadar pa je zemlja žejna, nam Bog pošlje hladen, pohleven dež, da nimamo nikoli velike suše na polju in travnikih. Zato hvala Bogu, kakor poje stara pesem:

„Je rekel taku,
Čast, hvala Bogu!“

* Glavni oltar so dali prenoviti cerkvi Matere božje v Čemšeniku naš go spod župnik Jože, zlata duša. 9 dni pred velikim šmarnom je imel g. mojster likof, na veliki šmaren dan pa ga je blagoslovila župnikova roka; zdaj stoji oltar pred nami, kakor v deviškem sijaju, da govorim z besedami g. Sattler-ja, slavnostnega govornika pri 10. sv. maši na praznik vnebovzvetja Marije Device v Čemšeniku

* Iz Moravske doline. Ločili so se od nas 18. pr. meseca č. gosp. kapelan Ignacij Koren, ki se službovali med nami 12 let. Bili so usmiljenega srca, povsod priljubljeni, ter tako storili med nami mnogo dobrega, zakar se jim iskreno zahvaljujemo in jim želimo v novi službi obilnega blagoslova. — Treščilo je pr. mesec v Kržanov kozolec. Ker je bil kozolec poln žita je škoda tem večja. — Letina je pri nas letos srednja. Sadja bo po nekoč obilo, tudi aida lepo kaže. Bog nas varuj nesreče! — Dobili smo v Moravče novega kapelana g. Jožefa Hartmana iz Hrenovic. Došlega gospoda srčno pozdravljamo. — Krasno sliko našega rojaka barona Vega si je omislilo slov. kat. izobraževalno društvo. — Ponesrečil se je na Štajerskem pri telegrafu Pavel Župančič iz Dešna. Zapušča ženo s peterimi otroci. — Napredni so postali zadnji čas tudi v občini Drtija; sicer pa ne povsod, ampak samo tam, kamor blagovolijo slavni župan prinesti „Slovenski Narod.“

* Na Dobravl pri Kropi so se postavili dne 14. in 16. avgusta. Domači mladeniči in dekleta so hoteli po možnosti priskočiti v pomoč revnim pogorelcem, katerih je letos, žal, po Kranjskem jako veliko. In v ta namen so priredili dve gledališki predstavi. Igrali so znano igro „Divji lovec.“ Igra je za priproste igralce, ki se še nikdar niso sukali na odru, jako težka, vendar so jo pogodili jako dobro. Drugo pot. si morda izberó igro, ki bode primernejša v zabavo občinstva, ker mnogi se raje smejejo, nege pretakaje solze. Sicer pa vsa čast jim, ki se iz ljubezni do trpečega sobrata niso zballi velikega truda in dela.

* Redka slovesnost. Malo jih je, ki bi dosegli visoko starost, še manj pa, ki bi praznovali kak zlat jubilej. G. Ivan Gostinčar in njegova soproga Marija sta dne 18. avgusta praznovala v D. M. v Polji svojo zlato poroko. Cerkev je bila pri tej slovesnosti natlačeno polna in vse se je veselilo te redke slavnosti; krasen pa je bil

prizor pred cerkvijo, kjer je neštevilno prijateljev čestitalo blagima starčkoma z zlatima palicama v roki. Gosp. Gostinčar in njegova soproga sta vzgledna kristjana in mi jima kličemo: Na mnoga leta!

* **S Trojane.** Velik vihar je razsajal v noči od 26. na 27. t. m. Vihar je napravil mnogo škode; sadje: hruške in jabolka je večinoma otresel. Veliko škode je napravil tudi pri prosu in ajd, ker ju je zelo osmodil. Ob 6. uri zjutraj je bil vihar tako hud, da je podrl kozolec pri Mlakarju za Planino v župniji St. Gothard. Takega vetra ljudje ne pomnijo.

* **Zvita požigalka.** V Mengšu so prišli 45letno posestnico Terezijo Majhen, doma iz Velikih Vaš, okraj Kamnik, katera je na zelo zvit način zažigala hiše. Majhen je bila za večjo svoto zavarovana na svojem posestvu. Ker ji je zmanjkalo denarja, da bi poplačala dolgove, je vzela železen lonec, natresla žrjavice v njega ter zlezla na streho svoje hiše, kjer je potem po njej potresla žerjavico tako, da se je hiša užgala. Da ne bi ljudje prišli na to, je pri ognju jokala in tarnala ter nosila vodo gasilcem. To stvar je dobro napravila pri eni hiši, ko pa je hotela drugo zažgati, jo je zapazil njen sosed, kateri jo je takoj naznanil orožnikom.

* **Nesreča.** Dne 24. avgusta se je v kamnolomu pri Ktopi utrgala velika skala ter padla na delavca M. z Dobrave. Ponesrečenec je v dveh urah umrl.

* **Umrl je v kamniškem samostanu p. Metod Poljanšek.** Bil je rojen 28. jan. 1832. na Selih pri Kamniku, pasel doma ovce in šele v sedemnajstem letu začel pohajati šolo. V Ljubljani se je trudil z instrukcijami, da se je preživil. Po šesti šoli je vstopil v samostan ter bil posvečen 30. maja 1863. Prvo službo je nastopil v Novem mestu leta 1866. kot katehet ljudske šole; bil je unet spovednik. St. Jernej, Smarjeta, Trebnje in še marsikatera druga župnija bi vedela povedati, koliko dni in noči je rajni predsedel v spovednici pri misijonih in ponavljanjih. L. 1886. je šel v Nazaret, potem v Brežice in slednjič v Kamnik. A tu je mogel delovati le eno leto, ker zadela ga je bolezen, ki je trajala enajst let, v kateri dobi ni mogel več maševati. Potrpežljivo je prenašal božje obiskovanje, sedaj pa ga je rešila smrt zemeljskega trpljenja. N. v m. p.!

* **Napad in uboj.** Dne 24. avgusta sta pričakala posestnik Janez Schilinger in mlajši sin Ernst starejšega sina Avgusta, ko se je vračal iz Kamnika domov na Perovo. Zadala sta mu 12 nevarnih ran. Nečloveškega očeta in brata je orožništvo izročilo sodišču. Vrnila sta se še le pred kratkim iz zapora.

* **Dvakratni morilec.** Na Brdu so orožniki aretirali in izročili v zapore c. kraljeve

okrajne sodnije istotam posestnika Valentina Lunarja, doma iz Ihana. Pred porotnim sodiščem v Ljubljani, katerega zasedanje bode prihodnji mesec, se bo moral Lunar zagovarjati zaradi dvakratnega umora, katerega je izvršil nečloveški oče na svojih nedolžnih dveh otrocih. Svojega tretjega otroka-sina je hotel sedaj pred kratkim umoriti. Svojo ženo je mučil in pretepal dan na dan. Sedaj še-le so prišli temu grozovitežu na sled, roka pravice ga je zalotila pri zadnjem poizkušnem zavrtnem umoru, ki mu je izpodlelet. Lunar je znan tudi kot divji lovec in silovit človek. Pri aretaciji se je vedel skrajno surovó ter se zoperstavil orožnikom. Ko je prišla pomoč, so ga morali vreči na tla in zvezati.

* **Zadušeno so našli na Črnučah okoli 55 let staro kajzarico.** Nabirala je protje. Pogrešili so jo v ponedeljek. Kdo je izvršil zločin, se še ne vé.

* **17 mladih pujskov je vrgla ena svinja pri posestniku Alešu Vidmarju v Senčurju pri Kranju.** Mladiči so vsi zdravi in čvrsti. Lepo krdelce malih rilčkov in zavihanih repkov pri eni sami svinji!

* **Iz poljanske doline.** Most čez Sorona Trati že od pomladi čaka popravila. Morda čakajo, da ga odnese voda. Ako se most ne popravi, bodo pozneje troški še večji. — **V Hotavljah** je ples jako v čisljih, zato je izostala ondi sv. maša minolo nedeljo. Sicer pa so nekateri, ki še v cerkev ne gredó. — **Nekdo je ob roko,** ker jo je zastavil, a besedo snedel. — **Neki župan v naši dolini kaj rad in brez potrebe zabavlja čez katol. narodno stranko.** Može, zapomnite si tega zabavljača. — **V Srednji vasi so prenovili staro znamenje.** Škoda, da je stara slika „Zadnja večerja“ pokvarjena. — **Neki G. S. išče za služka po cerkvah.** Menda zato, ker vedno zabavlja.

Za smeh in kratek čas.

Uganka z nagrado.

Priredil Iv. Baloh.

Enozložna beseda.

Od Golgote pa do današnjih dni kot častno znamenje povsod sloví; kjer biva veren kak kristjan, od njega on je spoštovan, in v mestu, v vasi vsak zvonik na vrhu njega je lastnik; na prsni hrabrega vojaka kot častni znak se lesketa, da vsakdo vrlega junaka po tej odliki koj spozna — in tam, kjer mrtvih mnogo spi, tam mnogo, mnogo jih stoji, to znamenje prestanega trpljenja, še lepše znamenje — vstajenja; a zá-te velik pa ne bó, če mi uganeš, kaj je to!

Loterijske srečke.					
Dunaj,	27. avgusta	51	49	60	33 10
Gradeč,	27. avgusta	80	43	82	33 63
Trst,	3. septembra	17	62	32	73 65
Linc,	3. septembra	43	76	15	48 29

Vsaka rodbina

naj bi v svoj prid rabila le

Kathreinerjevo Kneippovo sladno kavo

kot primes vsakdanji kavni pijači.

Zboljšana električna žepna svetilka!

Ka pritisak s protom in zasveti se krasna električna inč. Bros vsake nevarnosti! Svetilna močna 2/3 volta. Sveti ob vetru in nevihti, soncu in dežju.

1 kompl. elektr. žepna svetilka 3 K., s povečevalno baterijo 1 K.

valno lečo 4 K., dopolnilna baterija 1 K.
Pozor! Ne kupujte slabih ponarejenih predmetov. Jamšimo za trimesečno svetilo, predno treba nadomestilne baterije. Edini popolnjeni sistem. Razpošilja proti povzetu elektr. manufaktura F. SCHWARZE, Dunaj IX, 4 Sechschilmerstr. 23/W. mesanla.

Lepo istriljansko brinje

ter fige za žganje kuhati kakor tudi pristni kranjski brinovce razpošilja po najnižji ceni

Ant. de Glerla, Dolenji Logatec

Vzorci se na zahtevo franco dopošiljajo!
1475 D 4-1

Učenca

iz dobre hiše, za čevljarski obrt sprejme
tako

Janez Šober, čevlj. mojster, Škofjaloka.
1482 D 2-1

Proda se iz proste roke

malo posestvo

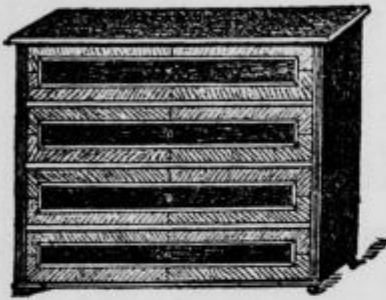
pol ure od Pliberka, ki ima 11 brinov posetve, 2 parceli dobro zaraščene lesa, vse v dobrem stanu. Pol kupne cene more ostati na posestvu Proda se zaradi bolehnosti. Več pove gosp. Ignacij Kapuder, pošta Pliberk. Kor.
1477 D 1-1

Prihodnja številka „DOMOLJUBA“
izide dne 22. septembra 1904.

Filip Fajdiga
zaloga pohištva *
Sv. Petra cesta 19
v LJUBLJANI

priporoča svojo veliko
zalogo raznovrstnega
pohištva po najnižjih
cenah.

1465 D 16-1

349 D 20-13

Samo
6 dni!

Havre - New - York

vozilo zanesljivo najhitrejši brzoparniki
Francoske prekomorske družbe.

Edina najkrajša črta čez

Pariz in Havre v Ameriko.

Znižane cene!

Veljavne vozne liste in brezpl. pojasnila daje edino
oblastveno potrjena potovalna pisarna

ED. ŠMARDA

v Ljubljani, Dunajska cesta 6,
blizu znane gostilne pri „Figovcu“.

Gene ure

zlatnina, srebrnina s triletnim pis-
menim jamstvom. * Izv. tov. cene.

Maks Böhnell, urar, Dunaj IV,
Margarethenstr. 88 G.

Tovarniška
zaloga ur.

Največja in najstarejša tvrdka. Ustanov-
ljena l. 1840. Najvišje odlikovanje „Grand
Prix“ in velika zlata svetinja Pariz 1904.
Nikel remont.-ura gld. 1'60, črna jeklena
remont.-ura gld. 1'90, Sist. Roskopf-patent
remont.-ura gld. 2'—, izvirna „Selex. Ros-
kopf“ ura (ne sst. Roskopf) gld. 3'50, Gol-
din, remont.-ura (dvojni plašč) gld. 2'90,
pristna srebrna remont.-ura gld. 3'—, pristna
srebrna remont.-ura (dvojni plašč) gld. 3'50,
Tulla-remont.-ura s zlatim vdelanim c. kr.
avstr. drž. orlom, og. skim grbom ali lepimi
lovskimi slikami gld. 5'—, Pristna srebrna
okl. verižica gld. —'95, 14karat. zlata obl.
remont.-ura gld. 7'50, 14karat. zlata obl.
verižica gld. 10'—, 14karat. zlata pr. sni gld.
1'80, stensko ure s 2 stedi, 150 cm dolge, gld. 10'75, okroglo ku-
hinjske ure gld. 1'85, nikanaste budilke gld. 1'—.

Neprimerno se zamenja ali vrne denar. Zah-
tevatje po dopisnici maj veliki cenik s 900 slikami za-
stoj in poštnine prosto. 1265 D a 6-2

Kdor si želi dobro zane-
sljivo pravo švicarsko uro
za pošteno ceno, obrne naj
se ali zahteva cenik od daleč
na okrog dobro poznane
dolgo let obstoječe tvrdke

Franc Čuden

urar in trgovec z zlatnino in sre-
brnino, kolezi in šivalnimi stroji
delničar družbe prvih tovarn ur
„Union“ v Ženevi in Bilu in Sviol
zalagatelj o. k. dolenjske železnice
v Ljubljani, Prešernove ulice
nasproti frančišk. samostana

Filijalka!

Glavni trg nasproti rotovžu.
Geniki zastoj in poštnine prosti.

243 D 13

Prava Ciril in Metodova kavina primes

18 D 12-9 katero priporoča

Prva jugoslovanska tovarna za kavine surogate v Ljubljani.

Kdor svoje zdravje ljubi, ne
pije drugih izdelkov kot
rastlinski liker (sladki) ali rastlinsko
grenčico (grenki)

„FLORIAN“.

Ta zdrava pijača ne omami in ne slabi,
ampak oživlja moči in krepča želodec, zato
je koristna za delavca in za gospodarja.

Največje odlikovanje: Zlata svetinja v Parizu 1904.

Izdeluje rastlinska destilacija
„Florian“ v Ljubljani. Poskusite!
868 D (6)

DR. IVAN ORAŽEM

Wolfove ulice 12

ordinira zopet.

1458 D 1-1

Čevlji gld. 1'30 le radi velike zaloge
1 par za gospode, en
par za dame, en par za deklice, en par za otroke,
modni čevlji, zelo prijetna nošnja, lepa oblika in
uporabljivi v vsaki hiši. Vsi štirje pari gld. 1'80.
V zalogi v vseh velikostih. Pošilja se proti povzetju
Zamena dovoljena. Poleg tega se prodajajo po čudo-
vito nizki ceni čevlji vseh vrst do najfinije kake-
vosti. — Uvoz in izvoz **Eberson**, Dunaj VI.,
Kaiserstr. 115 P 260. — Razprodajalci se iščejo. —
1081 D 5-5 Ceniki zastoj.

Stanje hranilnih vlog: Rezervni zaklad:
nad 18 milijonov K. okroglo 550 000 K.

*** Mestna hranilnica ljubljanska ***
na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od
8. do 12 ure dopoldne in jih obrestuje po
4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsa-
cega pol leta h kapitalu. Rentni davek od
vložnih obresti plačuje hranilnica sama, ne da
bi ga zaračunala vlagateljem. 353 9

Za varnost vlog jamči poleg lastnega
rezervnega zaklada mestna občina
Ljubljanska s vsem svojim premože-
njem in vso svojo davčno močjo. Da je
varnost vlog popolna, svedoči zlasti to,
da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča
denar mladoletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge sprejemajo se tudi
po pošti in potom c. kr. pošne hranilnice.

Posoja se na zemljišča po 4 1/2 % na leto.
Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik to-
liko na kapital, da znašajo obresti in to od-
plačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na
ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta.
Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi
vred na primer v 33. letih, tedaj mora pla-
čevati na leto 6% izposojenega kapitala.

Posoja se tudi na menice in na vred-
nostne papirje, in sicer po 4 1/2 % do 5%.

574 D 10-7

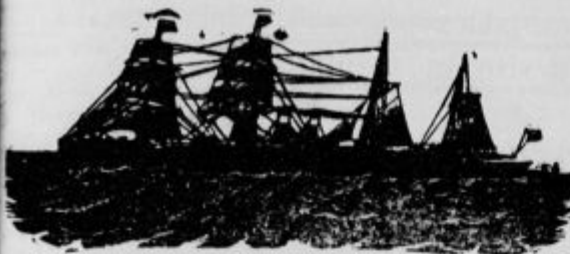
Zarezane strešnike
vštricne (Strangfalzziegel) in francoske
(gepresste Falzziegel)

zidarsko opeko
cement roman in portland
glinaste peči in štedilnike

plošče za tlak

šamotne in cementne, kot vse drugo
stavbinsko blago ponudijo po najnižjih
cenah v poljubnih množinah

F. P. VIDIC & Comp.
LJUBLJANA.

„RED-STAR-LINE“
Rdeča zvezda

v Ameriko

preko Antwerpna v New-York,
Philadelphia.

Gold. 70 - za železnico in barko

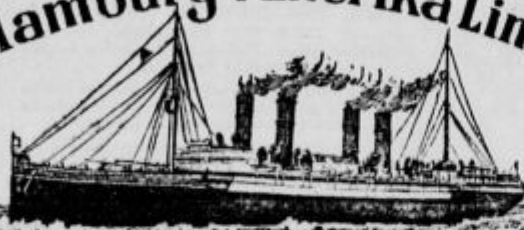
Hitra in varna vožnja na moderno opravljenih, novih brzoparnikih te solidne družbe s pošteno in čisto postrežbo. Natančen, zanesljiv pouk in veljavne vozne liste dobite v Kolodvorskih ulicah št. 41, od južnega kolodvora na desno.

Za zastopstvo „RDEČE ZVEZDE“

Ivan Nep. Resman.

Hamburg-Amerika Linie

Največje
najstareje
parobrodno
društvo
na
svetu.

Njega
parobrodje
obsega
280
velikanskih
parnikov.

v Ameriko zanesljivo v 6 dnevih

direktna najhitrejša prekomorska vožnja z brzoparniki
iz Hamburga v Novi York ali pa v Halifax.

Brezplačna vsakovrstna pojasnila daje od visoke vlade potrjeni zastopnik.

Hamburg-Amerika Linie

Fr. Seunig v Ljubljani

Dunajska-cesta št. 31 poleg velike mitnice ali šrange.

Angeljnovno milo
780 D 12-5
Marzeljsko (belo) milo

sta najbolj koristni
S štedilni mili
za hišno rabo.

Pavel Seeman
izdelovatelj mila
in čebelnjavo-vo-
ščenih sveč v
Ljubljani.

Krojaški pomočnik
sprejme se v stalno delo
pri krojaškem mojstru
Ant. Klančnik-u, Saha,
p. Lavamünd, Koroško.
1459 D 1-1

Pri nakupovanju
suknenega
in manufakturnega
blaga

se opozarja na tvrdko

HUGO IHL

v Ljubljani

Špitalske ulice št. 4.

196 D 12-10

Velika zaloga

suknenih ostankov

Stranski zaslužek!

Nikako zavarovanje!

Nikake knjige!

Uradnikom — celo v najmanjših provincijalnih mestih —, ki službujejo v tovarnah, hranilnicah, pri odvetnikih ali vojaških oblastvih, se nudi 1560 D 1

stranski zaslužek
brez truda

Ozira se le na podrobne ponudbe pod šifro: „Solide Basis XX.“ na Rudolf Mosse, Dunaj I, Seilerstätte 2.

Koverte s firmo,
vizitnice

in
trgovske račune

priporoča

Katoliška tiskarna.

Učenea

za čevljarski obrt v starosti
14 let sprejme takoj

Ivan Gačnik

čevljarski mojster, Ljubljana, Radečkoga cesta 2.
1457 2-1

Za večje posestvo na Gorenjskem se išče spreten in vesten

oskrbnik.

To posestvo se mu dá tudi v najem v celoti ali deloma. Prednost imajo Gorenjci. Več pove upravnistvo „Domoljuba“.
1424 3-1

Posestvo naprodaj.

Janez Sajovic, posestnik v Olševku, P. Tupaliče, p. d. Spodnji Anderc, proda iz proste roke svoje posestvo, obstoječe iz dveh zemljišč, hiše in vseh gospodarskih poslopj. Cena po dogovoru.
1416 D 1-1

FR. STUPICA, Ljubljana

Marije Terezije cesta št. 1

v Ančnikovi hiši poleg Figovca

priporoča slamoreznice, mlati-
tilnice, čistilnice, gepeljne,
preše za grozdje in sadje,
plugje in brane najboljšega
676 D izdelka. 14-10

Dalje: Sesalke za vodo in gnoj-
nico, pocinkane, asfaltirane in
svinčene cevi za napeljavo vode,
razne tehtnice z uteži, štedilnike vseh vrst,
kuhinjsko opravo, nagrobne križe, nakovala,
privljake, žage, kotle za klajo in žganje.

Portland in Roman-cement, železniške šine
in traverze, poljski mavec. — Mizarstvo, te-
sarsko in ključavničarsko orodje, ter vse
druge v železno stroko spadajoče predmete.

Velika zaloga vedno svežega specerijskega blaga.

**Kmetska posojilnica
ljublanske okolice**

registr. zadruga z neomejenim poročtvom

v LJUBLJANI, v lastni hiši
na Dunajski cesti št. 18, na
vogalu Dalmatinove ulice
obrestuje hranilne vloge po

23 D 24-17 **4¹/₂ %**

brez odbitka rentnega davka, katerega le-ta
posojilnica sama za vložnike plačuje.

Uradne ure od 8. - 12. in od 3. - 4. ure
popoldne.

Hranilne vloge sprejemajo se tudi po
pošti in potom poštno-hranilničnega urada.

Stanje rezervnega zaklada K 98.238.41.

— Varnost hranilnih vlog je tudi zajam-
čena po zadružnikih.

Upravno premoženje Kmetske posojil-
nice znaša 5.245.845.40, stanje hranilnih vlog
K 5.089.883.14.

Denarni promet K 23.806.306.40.

Poštno-hranilničnega urada št. 828.406.

Katol. Bukvarna v Ljubljani

priporoča knjigo 1461 D (1)

Slovenska kuharica

ali navod okusno kuhati navadna
in imenitna jedila.

Spisala in na svitlo dala Magdalena Pleiwels.

Peti pomnoženi natis z okoli 70 str. obsega-
jočim, po M. Lavtišar sestavljenim dodat-
kom. Cela knjiga ima VIII. in 400 strani. —
Cena K 3. , elegantno v platno vezana 3 K
60 vin., po pošti 20 vin. več.

Vsestransko pripoznana kot najboljša
kuhinjska knjiga.

Dobiva se po vseh knjigarnah.

Cementna zarezna strešna opeka

iz portland - cementa in peska

Streba prihodnosti.

Patentirana v 30 državah.

Singetr. Schutzmarke

Trpežnejša in lahkejša streha, kakor iz vsake druge vrste strešnih opek iz ilovice. 1012 D 12-6

Edini izdelovatelj za Kranjsko

Janko Traun

izdelovatelj cementnin, Glince pri Ljubljani.

Predstojništvo cistercijanskega samostana v Zatičini

lišče dobrega, zanesljivega

hlapca

ki je dobro vajen konj, proti dobremu plačilu. — Služba se nastopi s 1. oktobrom. — Naslov: Predstojništvo cistercijanskega samostana v Zatičini. (Dolenjsko). 1470 D 2-1

Naznanim uljudno, da je ravno izšel moj veliki cenik s čez 600 podobami, katerega razpošiljam zastonj in prosto poštnine. — Ker razpošiljam svoje blago po celem svetu, je dokaz, da je moje blago res fino, cene nizke, postrežba poštna, in se zategadel vsak zanesljivo naj obrne do moje tvrdke.

Z veselo spoštovanjem 779 D 16-9

H. SUTTNER

urar in zalagatelj društva c. kr. avstrijskih uradnikov v Kranju. (Krainburg).

Prva kranjska z vodno silo in turbino

delujoča

tovarna stolov

tvrdke **FR. ŠVIGELJ**

na Bregu, p. Borovnica, Kranjsko,

priporoča sl. občinstvu, prečast duhovščini, imejteljem in predstojnikom zavodov in šol, krčmarjem in kavarnarjem, ravnateljstvom uradov, gg. brivcem itd. itd. natančno in trpežno izvršene stole, naslonjače, fotelje, vrtno stole, gugalnike itd. po kar najbolj nizki ceni. Blago je iz trdega, izbranega lesa, poljubno likano ali v naravni boji imitirano.

Največja zaloga stolov, naslonjačev in gugalnikov iz traja.

Na željo pošlje tvrdka najnovejšo obilno ceniko z nad 80 slikami, iz katerih je razvidna oblika blaga in cene, zastonj in franko.

Naročevalcem na debelo dovoli se znaten popust. 1356 D 12 2

8 dni na poskušnjo

pošljem vsakomur strojo pravo

nikelnato Roskopf-remont. ura s sidro. Te ure imajo močno precizno Roskopf-koleto s sidro in močan nikelnast plašč. Časa z verljivo in feturalom gld. 2-30, dva komada stabela le gld. 4-50. Triletno pismeno jamstvo je priloženo vsaki uri. 1468 D b 5-1

Pošilja se proti postrežni pos. zetu

Josip Spiering Dunaj I. Postgasse šter. 2-3

Učenec se takoj sprejme v trgovino z mešanim blagom pri 1462 D

Fran Zircu v Trebnjem.

Zahtevajte pri nakupu

702 D 8

Schicht-ovo štedilno milo

z znamko jelen.

Varstvena znamka.

Ono je

zajamčeno čisto in brez vsake škodljive primesi.

Pere izvrstno.

Kdor hoče dobiti zares jamčeno pristno, perilu neškodljivo milo, naj pazi dobro, da bo imel vsak komad ime „SCHICHT“ in varstveno znamko „JELEN“.

Dobiva se povsod!

JURIJ SCHICHT, Ustje, največja tovarna te vrste na evropski celini.

Ljubljana

Pred škofljo 3

Josip Kordin

priporoča

Ljubljana

Pred škofljo 3

svojo bogato zalogo vsakovrstnih zanesljivih semen

kakor: črne domače, lucerne in rudeče detelje, esparsete; velkanske rumene, rudeče in bele pese, in korenje za krmo. Raznih semen graha, vseh vrst trav: travnišnice, mešane za suho in mokro zemljo, najboljša krma za živino in konje, jesenska repa, vse vrste solate, kakor sploh vseh kuhinjskih zelišč in kmetijskih semen, po nizkih cenah.

159 D 12-11

Poštnim potom izvršujejo se naročila točno in solidno.